

A karizmatikus „nyelveken szólás” és a bibliai nyelvek ajándéka

RUDOLF EBERTSHÄUSER

A) A KARIZMATIKUS „NYELVEKEN SZÓLÁS”, KÖVETŐI SZEMLÉLETE SZERINT

A „nyelveken szólás” vagy a nyelvek ajándéka, a pünkösdi és karizmatikus mozgalom minden bizonnyal legfeltűnőbb, és legtöbbször hangsúlyozott külső ismertetőjele. Annyira sajátosan hozzátartozik ehhez a mozgalomhoz, hogy számos pünkösdi áramlat, hitvallásuk elengedhetetlen részének tekinti azt az állításukat, mely szerint a nyelveken szólás a „szellemkeresztség” jele. Ezen az adományon lehet valóságosan megkülönböztetni a szellemeket. A pünkösdi- és karizmatikus mozgalom követői szilárdan meg vannak arról győződve, hogy a köreikben gyakorolt nyelveken szólás azonos, a Bibliában szereplő nyelvek adományával; ezt a mozgalom ellenzői határozottan vitatják. A Szentírásra figyelve, most kísérletet teszünk annak tisztázására, mi volt a bibliai nyelvek ajándékának lényege és értelme, és mennyiben bibliai kegyelmi ajándék a karizmatikus nyelveken szólás.

A nyelveken szólás három okból foglal el jelentős helyet a pünkösdi-karizmatikus tanításban:

1. Mivel a „szellemkeresztség” vétele jeleként magyarázzák. Aki részesült a „szellemkeresztségben”, ezt arról ismerheti fel, hogy nyelveken szól; aki nem szól nyelveken, nem részesedett a Szent Szellemben – hangzik a pünkösdi mozgalom klasszikus dogmája. Ezt sok karizmatikus átvette, miközben mások nem tekintik a nyelveken szólást a „szellemkeresztség” feltétlen jelének.
2. Mivel az imádság különösen hatékony formájának tartják. A „nyelveken imádkozás”, karizmatikus szemlélet szerint, az ember önmaga építésének eszköze, mint ahogyan tényleges közbenjárás és szellemi „hadviselés” is.
3. Mivel a „nyelveken szólás megmagyarázását” a prófétai kijelentés egyik formájaként értik, ami által állítólag Isten üzeneteket intéz népéhez.

Ennek megfelelően ott a nyelveken szólásnak vagy a nyelvek ajándékának is három formája, ill. területe jelenik meg:

- a személyes „nyelveken imádkozás”, az ember „önmaga építésére”, ill. mint a közbenjárás része; ez azután nagy, sőt döntő részt vesz igénybe a karizmatikus személyes imádság idejéből, mert hatását és „átütő erejét” tekintve olyan nagyra értékelik;
- a közös „nyelveken imádkozás” imaközösségekben és gyülekezeti alkalmakon; ennek során sokan, az egybegyűlték mindegyike egyidejűleg hangosan vagy félhangosan nyelveken imádkozik. Ez a szellemi légkör hatásosabbá tételének előkészítésére szolgál, vagy a hadviselő imádságban a sötétség hatalmai ellen „áttörést” érjen el (mintegy démonok kiűzésénél is); különleges esetet jelent a nyelveken éneklés, amit hasonló okokból beleszönek a „dicsőítés- és imádat időszakába;
- a nyilvános nyelveken szólás a gyülekezetben, ami a magyarázattal prófétai kijelentéseket közöl a gyülekezettel.

A KARIZMATIKUS NYELVEKEN SZÓLÁS ÁLLÍTÓLAGOS CSODATEVŐ HATÁSAI

A „nyelveken szólás” „építő” hatásait karizmatikus szerzők a legragyogóbb színekben tüntetik fel (a közölt idézetek mindenképp D.u.R. Bennett, *Der Heilige Geist und Du* [A Szent Szellem és te], A. Bitteringer, *...und sie beten in anderen Sprachen* [...és ők más nyelveken beszélnek], valamint O. Hainebach, *Betet im Geist. Wesen und Sinn des Sprachenredens* [Imádkozatok a Szellem által. A nyelveken szólás lényege és értelme]; vö. Rudolf Ebertshäuser, *Die Charismatische Bewegung im Licht der Bibel* [A karizmatikus mozgalom a Biblia világosságában] (V. fejezet, p. 149-181) c. könyv utalásaival:

- A nyelveken szólásnak „mély, gyakran átformáló hatása van” a nyelveken szóló életére. Egy férfitől idézik: „A nyelveken szólás szellemi áttörést jelentett a számomra.”
- „Isten jelenlétének fokozott megtapasztalása, egyike a legnagyobb áldásoknak, amelyben részesül az ember ezen élmények során.” Egy papot idéznek: „Krisztus soha nem volt ezelőtt ilyen valóságos a számomra!”
- A nyelveken szólást, a megszentelődés eszközeként dicsérik: „Felgyűlt felszültségek, harag, neheztelés, keserűség, a bosszú érzései, félelem, irigység, bosszankodás, különböző hangulatok, gonosz vágyak, féltékenység, depressziók, gondok, lelki gyötrelmek és terhek, általában minden negatív dolog feloldódhat, kiömlhet és elmosódhat a nyelveken imádkozás nyugodtan folydogáló folyamában, mint ahogy a folyóvíz elmos valamilyen szemetet.”
- A „nyelveken imádkozást” különleges erőforrásnak tekintik. Átadhatja „Isten szeretetének erejét; Agnes Sanford „a nyelveken szólás adománya által bennünk felszabaduló energiáról” beszél.

- Állítólag a lélek „belső gyógyításához” hozzájáruló erő is, Agnes Sanford szerint, „csodálatos gyógyító hatást gyakorolhat a lelkünkre” Otfried Hainebach állítja: „Mindazonáltal, aligha tudnék egy jobb utat megnevezni, mint a nyelveken imádkozását”, hogy „megszabaduljunk a bensőnkben felhalmozódott káros dolgoktól és görcsöktől.”
- Állítólag több teljhatalmat és erőt támaszt a Szentírás hirdetése és a bizonyágtétel során. Arnold Bittering állítja, „hogy egy ilyen imádság után, azok a szavak, amelyek az értelem által mondanak, lényegesen erősebb szellemi töltéssel és átütő erővel bírnak”.
- A „nyelveken imádkozást” a „tökéletes imádságnak” nevezik: „Az imádság akkor olyan, mint amilyenek a Szent Szellem kívánja. Ezért ez a tökéletes imádság [a nyelveken imádkozás], amelynek tökéletessége a mi új teremtettségünkéből következik, és amelyiket teljesen a Szent Szellem inspirál. Ezért hatékony ez az imádság. Az Atya teljesen el tudja fogadni, mert nem a mi, még mindig földi befolyás alatt lévő lelkünkéből fakad, hanem a Szent Szellemtől, a mi szellemünk által (...)”. Azzal érvelnek, hogy mi amúgy sem tudnánk érthető nyelven helyesen imádkozni, és ezért jobb, nyelveken imádkozni, amely imádságokban a Szent Szellem tökéletesen ki tudja fejteni magát. Ezért, „az imádat egyetlen más imádság-formában sem annyira lehetséges, mint a nyelveken imádkozásban”. Egyenesen még misztikus minőséggel is felruházzák: „A minden értelemnél messze hatalmasabb Isten, egy hozzá illő adományt ajándékoz: A Szellemtől szellemig, az Energiától energiáig való léttel; az értelem megpihen (1Kor 14,14) (...). 'Nem emberekhez szól, hanem Istenhez [titkos dolgokat]' – mondja Pál apostol (1Kor 14,2.15). Nem az ember tulajdonképpeni küldetése teljesedik-e be itt, azé az emberé, akit Isten azért teremtett, hogy személyes társa, az Ő képmása legyen? A természetfeletti beszélgetés Isten és az ember, a menyasszony és a vőlegény között, mely a szeretet titka!”
- A „nyelveken imádkozást” hatékony fegyvernek tartják a közbenjáró imádkozásban és a démonok elleni küzdelemben. Előnye, hogy a Szent Szellem a hívők által olyan kéréseket vihet Isten elé, amelyekről csak Ő tud. Éppen úgy kimutatható, hogy a nyelveken imádkozás démoni támadások elhárítására is szolgálhatna, de eszköz is lehet a démonok „kiűzésére”. Sokak körében a karizmatikus mozgalomban egyre növekvő mértékben gyakorolják a hangos „parancsoló hangnemből elmondott nyelveken imádkozást” csoportban vagy gyülekezetben, mint „fegyvert a szellemi harcban”, hogy a sötétség fejedelmeinek uralmát megingassák, vagy „szellemi áttöréseket” érjenek el „a láthatatlan világban”.

E tanítások a „nyelveken imádkozást” úgy tüntetik fel, mint az igazi, teljhatalmú és „szellemi” imádságot – az értelemmel való imádkozással szemben, melynek hatékonyságát indirekt módon leértékelik. Az ilyen kijelentések sok keresztyén számára teljesen biblikusnak és lelkesítőnek tűnnek. Milyen csábító, a kísértések és szellemi szárazság idején egy ilyen „csodatevő eszközzel” rendelkezni, ami megszünteti a nehézségeket, és helyreállítja Isten közelségét! Nem csoda, hogy egyre több hívő kívánja meg ezt az adományt. De valójában e karizmatikus csodaadomány, a nyelveken szólás szolgálna az épülésre a Biblia szerint? Vagy pedig egy rafinált vallásos félrevezetésről van itt szó? Minden hívőnek komolyan meg kellene vizsgálni ezt a kérdést a Szentírás alapján, mielőtt könnyelműen megnyitja magát a pünkösdi- és karizmatikus mozgalom „nyelveken szólás adománya” előtt.

B) A BIBLIA KIJELENTÉSEI A NYELVEKEN SZÓLÁS LÉNYEGÉVEL ÉS ÉRTELMEVEL KAPCSOLATBAN

Ellentétben azzal a magas és széleskörű szellemi értékkel, amit a karizmatikus mozgalomban a nyelveken szólásnak tulajdonítanak, a Szentírás ezt a kegyelmi ajándékot csak mellékesen említi. Az Úr Jézus Krisztus a **Mk 16,17**-ben ígéri ezeket; a Cselekedetek könyvében, a Szent Szellem elnyerésének központi eseménye során kerül leírásra (**Csel 2,1-13; Csel 10,44-48; Csel 19,1-7**); az 1Korintusi levélben Pál tanítást ad annak lényegéről és használatáról (**1Kor 12-14**). A nyelveken szólás a későbbi levelekben már nem kerül említésre, noha azokban állandóan a gyülekezetek szellemi épüléséről és növekedéséről van szó, és egy látszólag ennyire jelentős adomány említése mindenképpen elvárható lenne. A kegyelmi ajándékok felsorolásából is hiányzik a **Róm 12,6-8**-ban, és nyilvánvalóan az apostoli gyülekezetekben is egyre inkább alárendelt szerepet játszott.

Mivel a Szentírás a nyelvek lényegéről nem tartalmaz részletes tanítást, és egyes kijelentései ezzel a témával kapcsolatban, felületes olvasás során félreérthetővé válnak, ezért kell keresnünk a minél pontosabb megértés lehetőségét, hogy erről mit mond nekünk Isten Igéje. Sok írásmagyarázó belevon minden lehetséges, Biblián kívüli spekulációt a nyelveken szólás definíciójába; így „ekszztatikus beszédéről”, „dadogásról”, „elragadtatásról” és „angyalok beszédéről” beszélnek. Ezzel a nyelveken szólásnak egy misztikus vonást tulajdonítanak, részben pogány misztérium kultuszokra való támaszkodás által, melyek valóban ismertek ekzzztatikus nyelveken szólásokat. Ezzel szemben, egy felelős magyarázatnak arra kellene támaszkodnia, ami magának Isten Igéjének a mondanivalója ezzel kapcsolatban: A Szentírást a Szentírással kell magyarázni és értelmezni! Ha ezt az egyszerű és bibliai alapelveket követjük, világos választ is kapunk a lényeges kérdésekre, még ha a bibliai nyelveken szólás egyes megjelenései, ténylegesen különbözőképpen értelmezhetők is.

1. A BIBLIAI NYELVEKEN SZÓLÁS EMBERI, IDEGEN NYELVEKEN VALÓ BESZÉD VOLT

Először az a kérdés merül fel, hogy milyen jellegűek voltak tulajdonképpen a Bibliában említett „nyelvek”? A görög *glossa* szó a nyelvet, mint a test egyik szervét jelöli, és ebből levezetve valamilyen emberek által beszélt nyelvet jelent. A „nyelveken szólás” kifejezés tehát megtévesztő és nem találó; helyesen „emberi nyelveken szólásnak” kellene nevezni.

A bibliai nyelveken szólás illusztrálását csak a **Csel 2,4-13**-ban találjuk. Azt mondhatnánk, hogy itt a nyelveken szólás modelljét látjuk, amire más szentírási helyeket is vonatkoztatni kellene, ha elfogadjuk, hogy a Szentírás önmagát magyarázza. „**Mindnyájan megteltek Szent Szellemmel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni** [gör.: *lalein heterais glossais*]; **úgy, ahogyan a Szellem adta nekik, hogy szóljanak** [vagy kikiáltás, kihirdesség]” (Csel 2,4).

A hallgatók reakciójából (**2,6-11**) kiderül, hogy a más nyelveken való beszéd esetében, *valóságosan létező emberi idegen nyelvekről* volt szó, méghozzá a pogány népek nyelveiről, akiktől a zsidók elhatárolták magukat. Most a Szent Szellem által keltett természetfeletti ihletésre olyan emberek beszéltek, akik ezeket a nyelveket nem ismerték. Ennek a nyelveken szólásnak a tartalmát, ugyancsak ez a szentírási hely mutatja meg nekünk: Isten hatalmas tettei hirdették meg. A 2,4b-ben előforduló ige valamely proklamációt, erőteljes, határozott híradást jelent (vö. **Csel 2,14; 26,25**).

Nyilvánvalóan látszik, hogy a Cselekedetek 2-ben említett nyelveken szólás, Jézus Krisztus **Mk 16,17**-ben foglalt ígéretének beteljesedését mutatja be. Az Úr azt ígéri ott, hogy az apostolok „*új nyelveken*” fognak beszélni. Az értelmi összefüggésből kiderül, hogy ezzel nem valamilyen földöntúli angyalok nyelvére történik utalás, hanem *szokatlan*, a tanítványok számára ismeretlen, a különböző pogány népek emberi nyelvére van szó. A később, a Cselekedetek könyvében említett esetek is megfelelnek a **Csel 2** szerinti modellnek. Így tanúsítja Péter, hogy a hívő pogányok nyelveken szólása Kornéliusz házában, azonos azzal, ami pünkösdkör történt: „**Amikor pedig elkezdtem beszélni, leszáll rájuk a Szent Szellem, ahogyan [egészen úgy] ránk is leszáll kezdetben**” (Csel 11,15).

Ha tehát az **1Kor 12-14**-ben említett nyelveken szólás kegyelmi ajándéka valami más lett volna, mint a **Csel 2** nyelveken szólása, ahogyan egyes írásmagyarázók feltételezik, ezt a Biblia tudomásunkra hozta volna. A nyelvek ajándékának Pál által történt megvilágítása során, semmi nem utal arra, hogy valami másra gondolna, mint a **Mk 16**-ban és a **Csel 2**-ben leírt nyelvek ajándékára. A „különféle nyelvek” kifejezés az **1Kor 12,10**-ben és **28**-ban arra utal, hogy az idegen nyelvek különböző fajtájáról vagy „családjáról” van szó (vö. pl. az indogermán nyelvcsaládot). Az **1Kor 14,21** Ézsaiás-idézetében, ami a nyelveken szólás kegyelmi ajándékát magyarázza, megjelenik az „**idegen nyelveken**” (gör.: *heteroglossois* = „idegen nyelvű emberek által”) kifejezés, ami megerősíti a kapcsolatot a Csel 2,4-el.

Gyakran kerül idézésre az **1Kor 13,1**, ahol Pál azt mondja: „**Ha emberek vagy angyalok nyelvén szólok is...**” annak indoklására, hogy a „nyelveken szólás” mennyei angyalok nyelvét is magába foglalta. Pál azonban ebben a szakaszban csupa feltételezett esetet említ, szándékos túlzásokat, hogy annál jobban kiemlje a szeretet magasabb rendű értékét. Ő éppen olyan kevésbé beszélt az angyalok nyelvén, mint ahogy *minden* titkot ismert volna, vagy teljes hite lett volna, vagy a testét tűzhalálra adta volna. Egy ilyen példaszerű felvetés, semmi esetre sem szilárd írásbeli indok, amire egy tanításbeli állítást fel lehetne építeni, ami ellentmond a Csel 2 világos tanúságtételének.

Ráadásul, inkább nem valószínű az, hogy a szent angyalok a mennyben valóban különböző nyelveken beszélnek; hiszen a nyelvek összezavarása tulajdonképpen a bűnös emberiség feletti isteni ítélet. Megállapíthatjuk tehát: *A Biblia tanúsága szerint a nyelveken szólás ajándéka olyan természetfeletti képesség, emberi idegen nyelveken szólásra, amelyeket a beszélő természetesen nem ismer.*

2. A BIBLIAI NYELVEK AJÁNDÉKA AZ ÜDVTÖRTÉNETI ÁTMENET EGYIK JELE VOLT

Ha eltekintünk minden spekulációtól, tapasztalatoktól és emberi tanításoktól, és egyszerűen a Bibliát kérdezzük, miért is adta tulajdonképpen Isten a nyelvek ajándékát, meghökkentően egyszerű választ találunk, ami mégis sokak számára szokatlan lehet.

a) A nyelvek ajándékának jelzőfunkciója

Az újszövetségi nyelveken szólás tanításként való megértésének kulcsát nem a Cselekedetek könyvében találhatjuk meg, ahol csupán használatának példáit láthatjuk. **Isten Igéjének tanítását a Gyülekezet számára az apostolok és próféták leveleiben találjuk meg!** Az igazi nyelveken szólás Isten által kívánt értelme és célja, egészen következetesen kerül megmagyarázásra az **1Kor 14** tanító kijelentéseiben. Pál az egész fejezetben a korintusi gyülekezet összejövetelein, a nyelveken szólás helytelen felhasználását kifogásolja, azután pedig, rámutat ennek az adománynak a tulajdonképpen értelmére:

„**A törvényben meg van írva: 'Idegen nyelveken és idegenek ajkával fogok szólni ehhez a néphez, és így nem hallgatnak rám', ezt mondja az Úr. Úgyhogy a nyelveken való szólás jel, de nem a hívőknek, hanem a hitetleneknek...**” (1Kor 14,21-22).

Az Írásnak ez a fontos, sokak által nem helyesen értelmezett kijelentése három alapvető tényről közöl velünk a bibliai nyelveken szólással kapcsolatban:

1. *Jelként szolgál.*
2. *Nem a hívőknek, hanem a hitetleneknek szól.*
3. *Nem pogány-keresztyéneknek, hanem zsidóknak szól.*

1. *A nyelvek jelek.* Az első lényeges kijelentés: A nyelveken szólás *jel*. Azoknak a jeleknek, amelyeket az Úr Jézus maga, meghatalmazottaival együtt Izraelben tett, az elkövetkező Isten országát és az egy legfőbb prófétának, magának a Királynak az isteni üzenetét kellett felmutatni (vö. **Zsid 2,3-4**). A messiási jelek által, megerősítette Isten a hitetlen zsidóknak, hogy a Názáreti Jézus a Messiás – ők azonban nem fogadták el Ő bizonyágtételét. Emellett fontos megállapítani, hogy a nyelveken szólás jele, csak pünkösddel kezdődött, sem az Úr Jézus Krisztus maga, sem az apostolok nem beszéltek nyelveken pünkösöd előtt. Még látni fogjuk, miért kellett ennek így lennie.

Az apostolok bizonyágtételét pünkösöd után, ugyancsak jelek erősítették meg. A **Mk 16,17-20**-ban találjuk az apostoloknak szóló ígéretet az evangélium hirdetésére, amit csodajeleknek kell megerősíteni, és erről egy kivétellel a

Cselekedetek könyve számol be, így többek között az új nyelveken szólásról is. A **Mk 16,20**-ban ennek az ígéretnek a beteljesedése kifejezetten igazolódik az apostolok szolgálatában. A jelek ajándékai is az apostoli bizonyágtételek idejére adták az ösgyülekezetnek (**1Kor 12**), nem a Gyülekezetet kellett megszólítani, hanem Isten az apostoli időben, jelek által fordult a hitlenekhez, hogy megerősítse az evangélium üzenetét (vö. **Zsid 2,4; Mk 16,20**).

A más nyelveken való beszéd, a Szentírás világos tanítása szerint, szintén nem az imádság egyik módja; amint látni fogjuk, semmilyen parancsolat nincs a Bibliában a nyelveken való *imádkozásra*, hanem Pál ezt tévedésként magyarázza. Sem nem kijelentési adomány, amely által Isten a gyülekezetnek titkokat, vagy üzeneteket akart közölni – ehhez a prófécia és a megismerés adományát adta. Ez csupán *jel*, és nem misztikus erőforrás. Az új nyelveket a Mk 16,17 is *jelnek* nevezi.

2. *A nyelveken szólás a hitleneknek szól.* A jelek, tehát Isten természetfeletti csodatételei által Isten szemléletesen a hitleneknek szól, hogy bizonyítsa nekik üdvüzenetének isteni tekintélyét. Az igazi, bibliai jelek alapján véve nem az újonnan született hívőknek szólnak, mert ők rendelkeznek a Szent Szellem belső tanúbizonyosságával; az ő hitüknek nincs szüksége a csodák látására. A valódi bibliai nyelvek is lényegében a hitlenek számára rendeltettek – ez kiáltó ellentétben áll a karizmatikus „nyelveken szólással”. Ott is, ahol a nyelveken szólásnak a hívő zsidók között még volt egy korlátozott feladata, azért volt csak, mivel egy bizonyos ponton még „hitlenek” voltak – nem tudták igazán elhinni, hogy Isten a pogányokat csak kegyelemből, körülmetélés és törvény nélkül menti meg.

3. *A nyelveken szólás jel Izrael számára.* A harmadik alapvető kijelentés ezen a téren: A nyelvek olyan jelt jelentenek, amely speciálisan *Izraelnek* szól, nem a pogányoknak! A Gyülekezet szemlélete szerint akkoriban (és ma is) kétféle hitlen volt: hitlen zsidó és hitlen pogány. A nyelvek jele most, ahogyan azt a Pál által magyarázott Ige az Ézs 28,11-12-ből félreérthetetlenül mutatja, *lényegében a hitlen zsidóknak rendeltett: „Ézért dadogó ajakkal és idegen nyelven fog beszélni ezzel a néppel”*. Ha megvizsgáljuk a nyelveken szólás használatát a Cselekedetek könyvében, megmutatkozik, hogy *a nyelveken szólás minden esetben a zsidók voltak a „célcsoport”*.

b) *A nyelveken szólás, mint az ítélet jele a makacs Izrael számára*

Az ézsaiási idézet azt is érthetővé tette, hogy a nyelveken szólás jele a hitlen Izrael számára az ítélet jele volt. Itt egy újabb, olyan lényeges szemponthoz érkezünk, amit ma gyakran félreértenek. Egész lényét tekintve, Jézus Krisztus Isten *logos*-a, az önmagát kijelentő IGE. Ő az, aki mint Jehova/Jahve már beszélt az atyákhoz és Izraelhez, akinek beszédéről Mózes így tett bizonyágot: **„Mert nem üres beszéd az számotokra, hanem életet jelent nektek (5Móz 32,47)**. A hívők minden időben Isten élő és hathatós Igéjéből élnek, amely kijelentetett nekik, és tanácsolja az embereket, bölcsességet és ismeretet adva. Isten beszédéről az IGÉBEN így szól a **Zsolt 119,130**: **„Igééd kijelentése világosságot gyújt, értelmessé teszi az együgyűeket”**.

Isten Igéje az ember szívére irányul; lényegét tekintve *kijelentés*, nem elleplezés. Isten arra törekszik, hogy Igéje által, az Ő igazságának felismerésére juttassa az embereket. Milyen megrendítő az isteni bölcsesség kijelentése önmagáról a **Péld 8,8-10**-ben, ahol ez olvasható: **„Számnak minden szava igaz, nincs bennük csalárdság vagy hamisság. Mind világosak az értelmeknek, és az ismeretre vágyóknak érthetők”**. Ezért Isten minden beszéde teljességgel érthető emberi nyelven való beszéd, azon a nyelven, amit az emberek hallani, és amit felfogni tudnak. Ezért megrázó jele Izrael megkeményedésének és a várható ítéletnek, amikor Istennek az Ézs 28,7-13-ban ezt kell mondania:

„Papok és próféták tántorognak az italtól, megzavarodtak a bortól; tántorognak, amikor látomásuk van, ingadoznak, amikor döntést hoznak. ... Kit akar ez a tudományára tanítani? Kivel akarja a kijelentést megértetni? ... Ezért dadogó ajakkal és idegen nyelven fog beszélni ezzel a néppel az, aki ezt mondta nekik: 'Itt van a nyugalom, adjatok nyugalmat a fáradtagnak! Itt van a felüdülés! – De nem akartak rá hallgatni. Azért nekik ez lesz az ÚR igéje, az a parancs, az a parancs, ez a szabály, az a szabály, itt egy kicsi, ott egy kicsi! Jártukban hadd essenek hanyatt, törjék össze magukat, essenek csapdába!”

Mivel Izrael évszázadokon keresztül nem akarta hallani Isten érthető beszédét, Isten elhatározta, hogy ítéletképpen, érthetetlen beszéddel fog hozzá szólni. **Ha Isten már nem beszél világosan és érthetően, hanem leplezetten és érthetetlenül, az ítéletet jelent!** Ez már megmutatkozott az Úr, Izraelnek példázatokban elmondott kijelentéseiben (vö. **Mt 13,10-15**: **„Azért beszélek nekik példázatokban, mert néznek, és mégsem látnak, hallanak és mégsem hallanak és nem értenek”**). Ez azután igazán a pogányok idegen nyelven szóló beszédre érvényes ehhez a néphez.

Az Ézsaiás-prófécia konkrét helyzetében, valamint a pünkösöd utáni helyzetben is az érthetetlen pogány nyelven való beszéd az ítélet és a pogány seregek által történő pusztítás fenyegetése volt. Ézsaiás próféciját akkor az Izraelt ért asszír támadás követte; a nyelvek jelét pünkösödkor Jeruzsálemben, kerek 40 évvel később Titusz zsoldosainak inváziója követte, akik azután Jeruzsálemet a föld színével egyenlővé tették és lerombolták a templomot is. Emellett abból indulhatunk ki, hogy a jeruzsálemiek a Római birodalom minden részéből toborzott zsoldosok szájából ugyanazokat a pogány nyelveket hallották, mint amit egykor pünkösödkor, a tanítványok szájából!

Most már érthetővé válik az is, hogy miért nem adta Izraelnek a nyelvek jelét sem maga az Úr, sem pedig az Ő követői a keresztre feszítés és feltámadás előtt. Csak miután Izrael elvetette Messiása ajánlatát az Isten országára vonatkozóan, és keresztre feszítette Őt, jelentette ki Isten a nyelvek által, Izrael bekövetkező elvettetését, egy utolsó felhívással a megtérésre. Így a tanítványok nyelveken szólását a Csel 2-ben Istennek a hitlen zsidókhöz szóló jelképes beszédeként értjük. Az volt a célja, hogy megmutassa nekik: Ha nem tartotok bűnbánatot, akkor Isten beszéde érthetetlen lesz a számotokra. Isten nem fogja már felkínálni nektek az üdvösséget, amit újra meg újra elvettetek, hanem pogány katonák által fog szólni hozzátok, és szíjjel fog szórni a szélrózsa minden irányába.

c) *A nyelveken szólás annak jele, hogy az üdvösség a pogányoknak adatik át*

A nyelveken szólás, lényegét tekintve *üdvörténeti jel* volt. Nemcsak a bekövetkezendő ítéletet hirdette meg Izrael számára, hanem azt is, hogy *az üdvösség átadatik a pogány népeknek*, akik addig elvben ki voltak zárva a

megmentetésből és az Istennel való közösségből. Ez üdvtörténeti jelentőségű jeladás volt, hogy most *Isten nagy tettei* a pogány népek nyelvén hirdettek. Hiszen eddig az üdvösség üzenete szinte kizárólag héberül hirdettetett Izrael népének.

A nyelveken szólás üdvtörténeti üzenete ez volt: Isten el fogja venni Izráeltől az üdvösséget, és régi szövetségi népét félre fogja tolni, miközben a pogány népek először nyernek hozzáférést ehhez az üdvösséghez, és a pogányok megismerik és hirdetik Isten nagy tetteit (vö. **Róm 11**). Ezáltal egy szimbolikus utalás is történt a *Krisztus titkára*, amely során lebontásra kerül a zsidók és pogányok közötti elválasztó fal, és a kettő egy testté lesz, ahogyan az **Ef 2,18-19** kijelenti: **„Mert általa [Krisztus] van szabad utunk mindkettőnknek egy Szellemben az Atyához. Ezért tehát nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek.”**

Ez az *üdvtörténeti jel-funkció* újra érthetővé teszi, miért nem voltak a bibliai „nyelvek” eksztatikus dadogások és mennyei angyalnyelvek, hanem *valóságosan létező pogány idegen nyelvek*. Milyen világos és logikus is Isten cselekvése! A célok és eszközök teljesen egybehangzóak. Az Ézs 28 idézett helyén, a nyelveken szólás esetében pogány idegen nyelven való beszédre kellett, hogy szó legyen, különben ennek a jelnek nem lett volna semmi értelme sem.

Isten cselekvésében nem találunk semmilyen misztikus-irracionális vonást, még ha mi magunk nem is értjük mindig az Ő tökéletes logikáját és világosságát. A Szentírás kijelentéseiből a nyelveken szólás rendeltetésével kapcsolatban arra kell következtetnünk, hogy azt az apostoli időkben Isten, alapjában véve intő csoda-jelként vezette be a hitetlen zsidókkal szemben, helye tulajdonképpen nem a gyülekezeti összejövetel volt, hanem az evangélium hirdetése a zsidók között, ahogyan ezt Pál is következetesen végezte, ahová eljutott (vö. **1Kor 14,18-19**).

d) *A nyelveken szólás értelme a gyülekezeten belül*

Teljesen logikus, hogy a nyelveken szólás jele, Isten üdvözcselekvésének nagy fordulópontján jelent meg, amikor Kornéliusz megtérésekor a pogányok is felvételnek a Gyülekezet üdvtestületébe. Miközben pünkösd után sem a 3000 esetében, sem későbbi megtéréseknél nem kerül említésre nyelveken szólás, ezek a pogányok a zsidó-keresztyének csodálkozó szemei előtt nyelveken szólnak, úgy, ahogy ez pünkösdkor történt. Ennek a jelnek a hatása nyilvánvaló a krisztushívő zsidókra, akik még nem tudtak elképzelni az Izráelen kívüli üdvösséget: **„Amikor mindezt hallották, megnyugodtak, dicsőítették Istent, és így szóltak: 'Akkor tehát a pogányoknak is megadta Isten a megtérést az életre'”** (Csel 11,18).

Itt ismerhetjük fel, miért volt a nyelveken szólásnak, mint üdvtörténeti jelnek a Gyülekezet kezdetekor, amely először kizárólag, és még később is nagyrészt zsidó-keresztyénekből állt, egy *befelé ható* feladata is, még ha ez a külső funkció alá volt is rendelve: Hosszú ideig nehéz volt megérteni és elfogadni a zsidó tradícióban felnövekedett hívőknek a Gyülekezet üdvtörténeti titkát, ahogyan ez különösen Pálnak kijelentetett. A törvény buzgó követői maradtak, amikor Isten maga már kijelentette, hogy a zsidók és a pogányok nem a törvény és a körülmetélkedés által, hanem egyedül a Jézus Krisztusba vetett hit által nyerhetik el az üdvösséget, és hogy Krisztusban sem a körülmetélkedésnek, sem a körülmetéletlenségnek nincs jelentősége, hanem csak az új teremtettségnek (**Gal 6,15**).

Ebből feszültségek támadtak, amelyek judaista tévtanítók fellépése által még inkább kiéleződtek. Ezek rá akarták erőltetni a pogányokra a körülmetélkedést és a törvény megtartását. Ezek a feszültségek olyan mélyrehatóak voltak, hogy még maga egy Péter is megingott (vö. **Gal 2,11-14**). Pál leveleiben újra meg újra felismerjük, hogyan kellett megvédenie a Gyülekezet igazságát, amelyben mindnyájan egyek a Krisztusban.

Kézenfekvő a nyelveken szólás megjelenése Keresztelő János zsidó tanítványainál is a pogány városban, Efézusban, ahol hamarosan Pál szolgálata nyomán egy vegyes gyülekezetnek kellett létrejönnie, beletartozik ebbe az összefüggésbe (vö. **Csel 19,1-10**). Azáltal, hogy Isten nagy tettei idegen, pogány nyelveken hirdettek, a zsidó-keresztyéneknek arra kellett visszaemlékezniük, hogy az üdvösség a pogányokhoz is eljött, hogy mindketten, a zsidók és a pogányok is, csak a Jézus Krisztusba vetett hit, és már nem a törvény által találnak menetet Istenhez.

Feltételezhetően itt található meg annak oka, miért játszhatott a nyelveken szólás jelének adománya, amely mindenekelőtt kifelé, a hitetlen zsidók felé irányult, az apostoli időben időleges és jelentősen behatárolt szerepet a gyülekezeti összejöveteleken. A Szent Szellemnek ez a nyilvánvaló hatása Istennek félreérthetetlen utalása volt arra, hogy az Ő szuverén döntése volt Izráelnek és a törvénynek a félreállítás, és most az egykor kivülálló pogányoknak hit által történő megmentése. Zsidóknak és pogányoknak most már ugyanazon útja volt Istenhez a Krisztusban – méghozzá a kegyelem alapján, a törvény közreműködése nélkül. Erre utalt újra meg újra Isten hatalmas üdvtetteinek hirdetése a pogány idegen nyelveken, az ezt halló hívő zsidóknak.

e) *A nyelveken szólás, mint üdvtörténeti jel, már az apostoli időben megszűnt*

Abból a tényből, hogy a nyelveken szólás üdvtörténeti jel volt a zsidók számára, az is megmagyarázható, miért szűnt meg minden további nélkül ez a jel-adomány, amikor betöltötte a célját: **„legyen nyelveken való szólás: meg fog szűnni”** (**1Kor 13,8**). A zsidó népnek a rómaiak által történt véres leveretése után, Kr. u. 70-től valóra vált a nyelvek ítéletes jeléről szóló üzenet Izráelen: Jeruzsálemet feldúlták, a templomi szolgálatot lehetetlenné tették, a nép pedig szétszórattott a Föld minden népe közé. Isten ítéletet tartott Izráel felett, és a kegyelem idejére félreállította, hogy elhossa üdvösségét a pogányoknak.

A továbbiakban erősen megnőtt a Gyülekezetben a pogány-keresztyének száma, a zsidó-keresztyénekhez viszonyítva, és az apostoli idő vége felé a feszültségek a zsidó és pogány hívők között már nem játszottak lényeges szerepet. A nyelvek üdvtörténeti átmenet jeleként is betöltötték feladatukat. A nyelvek jeladása feleslegessé vált és megszűnt, ahogyan ez Isten Igéjében kifejezetten kijelentésre is került (vö. **1Kor 13,8**).

Azok, akik a nyelveken szólás állandó fennmaradását, és más jeladásokat egészen a mi időkig feltételezik, ezzel kapcsolatban gyakran hivatkoznak a **Mk 16,17-20**-ra. Ennek az Igének a pontosabb megvizsgálása ezzel szemben azt

mutatja, hogy ez a bibliai hely a nyelveken szólást és más jeleket az apostoli időkre korlátozza. A **Mk 16,15-20**-ban, az Úr kimondottan az Ő tizenegy tanítványát és apostolatát szólítja meg (**16,14**). *Nekik* adja a megbízatást, hogy menjenek el szerte a világba és hirdessék az evangéliumot minden teremtménynek. Az a megbízatás, amely a Gyülekezetet is magában foglalja, a **Mt 28,18-20**-ban, a **Lk 24,47**-ben, valamint a **Csel 1,8**-ban található.

Ennek az apostolok által történő evangéliumhirdetésnek az eredményeképpen, lesznek emberek, akik hisznek és megmentetnek. Az apostolok szolgálatában a hívökké váltak gyümölcsét jelek fogják kísélni, melyek közé tartozik az „**Új** [tehát nekik szokatlan ismeretlen] **nyelveken szólás** is (Mk 16,17). A Szentírás nem mondja, hogy minden hitre jutott fogja ezeket a jeleket *tenni*, hanem ezek fogják *kísérni* őket, vagyis átéljük azokat, ott fordulnak elő, ahol az apostolok hirdetik az evangéliumot, ill. ahol a fiatal gyülekezetekben a csodaadományok hatékonyak lesznek.

Ezek a jelek azonban az apostolok szolgálatához és a közvetlenül általuk hitre jutottak generációhoz kötődnek, azonban ennek a megbízatásnak a **Mt 28,20**-hoz hasonlóan „**a világ végezetéig**” való időbeli kiterjesztése nem szerepel. Ezzel szemben a **Mk 16,20** azt bizonyítja, hogy a jelek ígérete közvetlenül az Úr tevékenysége által, az apostoli kijelentéssel *beteljesedett*. „**Azok pedig** [egyértelműen és kizárólag a tizenegy apostol] **elmentek, hirdették az ígét mindenütt**, [múlt idő, lezárt folyamat] **az Úr pedig együtt munkálkodott velük, megerősítette az igehirdetést a nyomában járó** [vagy vele együtt járó] **jelekkel.**”

Itt a **Zsid 2,4**-gyel teljes összhangban igazolásra kerül, hogy a megerősítő csodajelek az apostolok generációjában és az ő szolgálatukkal összefüggésben történtek, és Isten akarata szerint később már nem léptek fel folyamatosan. Ezért megengedhetetlen és a Szentírás értelme ellen való, amikor a pünkösdi és karizmatikus mozgalom követői, a Mk 16-ban olvasható jelek ígértét ma még minden hívő számára igénybe akarják venni, és ezzel bizonyítani akarják, hogy a nyelveken szólás, Isten akarata szerint még ma is létezik.

3. AZ IGAZI NYELVEKEN SZÓLÁS ÉRTELME AZ ÖSGYULEKEZETBEN. AZ 1KORINTUS 14 ÉRTELMEZÉSE

Csak akkor értjük meg Pál magyarázatainak a fő gondolatait az **1Kor 14**-ben, ha szem előtt tartjuk azt a bibliai tanítást, hogy a nyelvek egy olyan *jel-adomány* volt, amely elsősorban a hitetlen zsidóknak szólt. Egyes korintusbeliek ezt az adományt nyilvánvalóan arra használták, hogy önmagukat előtérbe tolják, és ezért hosszabb nyelveken szólásokat adtak elő a gyülekezeti összejöveteleken, amit a hallgatóság nem értett. Ez zavarta az összejövetelek menetét, és megakadályozta, hogy a valóban építő hozzászólások jussanak szóhoz. A nyelveken szólásnak Korintusban olyan különös jelentőséget tulajdonítottak, ami Isten szándéka szerint nem illette meg. Úgy látszott, hogy egyes korintusiak nagyon is (hús)testi buzgóságban nyúltak ez után az adomány után, hogy ezáltal előtérbe kerüljenek.

Lehet, hogy a nyelveken szólás ilyen világi túlhangsúlyozásának oka a pogány misztériumkultuszokban nyugszik, ahol gyakorlat volt, az okkult, eksztatikus nyelveken szólás, ami a „beavatottak” státusának bizonyítására szolgált. A korintusi pogány-kereszténynek csak nemrég, és még nem tökéletesen szakadtak el pogányságtól, ahogy ezt az 1Korintusi levél más helyeken is tanúsítja (**1Kor 6,12-20**; **1Kor 8**; **1Kor 10,14-33**; **1Kor 12,1-3**). Úgy látszik, hogy az igazi, isteni nyelveken szólást nem használták sokkal másképp, mint a bálványimádó vallások beavatottjai a démoni nyelveken szólást; kérkedtek adottságaikkal és felfuvalkodtak (vö. **1Kor 12,14-24**). Ki kellett őket oktatni a Szent Szellem hatásaival és kegyelmi ajándékaival való helyes élésre

a) A beszéd legfőbb célja az összejövetelen: a Gyülekezet építése

Pál eléjük tárja a korintusiaknak az **1Kor 14**-ben, miért van a nyelvek adományának csak korlátozott építő hatása a helyi gyülekezet számára, és ezért a gyülekezet összejövetelén csak alárendelt helyet kellene elfoglalnia. Mint jel adománynak, a tulajdonképpeni funkciója kifelé irányul, a hitetlen zsidók füleinek szól, nem a helyi gyülekezetnek.

Pál nem fáradozik bele annak hangsúlyozásába, hogy a gyülekezet összejövetelén, Isten akarata szerint, mindennek az egész gyülekezet építését kell szolgálni, és semminek sem egoista önmegvalósítást. Ezt az alapelvet szemünk előtt kell tartanunk, hogy a kijelentéseket ebben a fejezetben helyesen értsük. Sok karizmatikus és nem karizmatikus írásmagyarázó is kiragad egyes kijelentéseket ebből az összefüggésből, és valamilyen más értelmet magyaráznak bele.

Ez az egyoldalú szemlélet már a 14. fejezet első versénél megkezdődik: „**Törekedjétek a szeretetre, buzgón kérjétek a szellemi ajándékokat** [vagy: a szellemi dolgokat; gör.: ta pneumatiká]; **de leginkább azt, hogy prófétálatok!**” Itt majdnem mindegyik bibliakiadás fordítása: „Törekedjétek a szellemi adományokra”. De az eredeti szövegben „a szellemi hatásokra”, vagy „szellemi dolgokra” olvasható. Ez nem mellékes, mert az **1Kor 12** tanítása azt mutatja, hogy a karizmatikus magyarázatokkal ellentétben, éppen *nem* helyes az embernek *ön maga számára* bizonyos adományok elnyerésére buzgón törekedni, mert Isten úgy osztja el a szellemi ajándékokat, ahogyan Ő akarja (vö. **1Kor 12,8-11.18.28**).

Ennek a felhívásnak az értelmét a következőképpen lehet visszaadni: Törekedjétek arra, ami szellemi [és nem (hús)testi-egoista], arra, ami a gyülekezet növekedését szolgálja, önmagatok helyett (vö. **14,12**); egy másik lehetséges értelmezés, ami ugyanerre utal, a következő: Buzgón törekedjétek a szellemi hatásokra (így is lehet fordítani az 1Kor 12,1-et is), hogy azok a *gyülekezetben* az építést hatásossá tegyék. Mindegyik esetben a *jövendölés*, vagy a *prófétai beszéd* a lényeges eszköz ehhez.

A prófécia kijelentésének adományával ellentétben, ami a próféták szolgálatára volt fenntartva, az általános, egyszerű prófétálás, amiről Pál az **1Kor 14**-ben hangsúlyozottan beszél, minden hívőnk lehetséges, akik részesültek a Szent Szellemben. Ahogy az **1Kor 14,3**-ból kivehető, ez egy a Szellem által irányított beszéd a kölcsönös épülésre, és az 1Kor 14 tanítása szerint, fontos helyet kellene elfoglalnia a biblikus gyülekezeti életben.

b) *A nyelveken szólás csak korlátozottan alkalmas a gyülekezet építésére*

Ezzel szemben Pál megmutatja a korintusiaknak, hogy a nyelveken szólásnak csak egy korlátozott, alárendelt szerepet kellene játszani az összejöveteleiken:

„Mert, aki nyelveken szól, nem emberekhez szól, hanem Istenhez. Nem is érti meg őt senki, mert a Szellem által [vagy a Szellem által, a Szellemmel; gör.: pneümáti] szól titkokat. Aki pedig prófétál, emberekhez szól, és ezzel épít, bátorít, vigasztal” (1Kor 14,2-3).

Karizmatikus írásmagyarázók ebben a szövegben, a nyelveken szólásnak, mint rejtélyes imádság nyelvnek a kiemelkedő minőségével kapcsolatos kijelentést látnak, amelyben a Szent Szellem elrejtett dolgokat vihet Isten elé, melyek az egyéni szellemi élet, valamint a sötétség hatalmai elleni harcban döntő jelentőséggel bírnak. Ezzel azonban tulajdonképpen értelme nem kerül megragadásra. Az első érv így hangzik: Miközben az, aki a gyülekezetben prófétál, az emberekhez beszél, és nekik nyújt épülést, az, aki a gyülekezetben nyelveken szólás formájában ad kijelentést, csak Isten számára – ez pedig ebben a helyzetben *Istennek nem szolgál tetszésére*. A gyülekezeti összejövetelen *Isten akarata szerint* minden beszédnek a gyülekezet építésére kell szolgálnia.

Az **1Kor 14,2-3**-ban tehát a nyelveken szólásnak nem előnye, hanem hátránya kerül megállapításra: Ha valaki egy érthetetlen nyelven beszél, Isten érti ugyan, de a testvérek semmit nem értenek, és nem figyelnek oda; a gyülekezeti összejövetel megzavarása történik, nem pedig építése (vö. **14,4.5.6.9.11-19**). A nyelveken szóló a *saját szellemében*, vagy szellemével mond el (nem a Szent Szellemmel, vö. **14,14-17.v.!**) titkokat, olyan dolgokat, amelyek a többiek előtt el vannak rejtve. Isten azonban az Ő gyülekezetének az Ő titkait akarja *kijelenteni* (**Mt 13,11; Róm 11,25; Róm 16,25; 1Kor 4,1; Ef 3,3; Ef 6,19; Kol 1,26; Kol 2,2; Kol 4,3**) és az összegyűlteket a Szellem által sugallt bátorítással akarja erősíteni. Ezért Pál, aki a mi példaképünk, teljességgel tartózkodott a nyelveken szólástól a gyülekezeti összejövetelen (**1Kor 14,19**).

Ezért ebből az összefüggésből a nyelveken szólás hátránya az is, hogy az, aki egy érthetetlen nyelven beszél, csak „önmagát építi”, miközben a prófétáló nagyobb, mivel ő érthető beszéde által építeni tudja a gyülekezetet (**1Kor 14,4-5**). Miközben valamennyi karizmatikus, és egyes nem karizmatikus írásmagyarázók is, az **„aki nyelveken szól, önmagát építi”** (**14,4**) lgéből azt akarják levezetni, hogy a bibliai nyelveken szólás alkalmas az ember „önmaga építésére”, addig itt ez az összefüggés értelmében helytelenítésnek számít; az „önmagát építi” itt negatívan értendő.

Hasonlóképpen ezt mondja Pál: „Testvérem, ha te a gyülekezeti összejövetelen felállsz, és 10 percig egy mindenki számára érthetetlen nyelven beszélsz, akkor csak magadat produkálsz, a gyülekezet pedig nem épül!” Aki nyelveken szól, és beszéde nem kerül fordításra, semmit nem használ a gyülekezetnek (**14,6**), csak a levegőbe beszél, mert beszéde érthetetlen, és nem segíti a testvérek szellemi ismereteit (**14,9**). Beszédének ezért a gyülekezetben csak akkor van értelme, ha lefordítják (**14,5b, 13**), **„hogy ebből a gyülekezet épülése történjen”**.

Az érthetetlen nyelveken való imádkozást Pál, ugyanezzel az indoklással utasítja el: **„Mert te ugyan szépen adsz hálát, de a másik nem épül belőle”** (**14,17**). A nyelveken szólás alkalmasságának hiányát a hívők épülésére Pál ezzel a nyomatékos magyarázattal hangsúlyozza: **„De a gyülekezetben inkább akarok öt szót kimondani értelemmel, hogy másokat is tanítsak, mintsem tízezer szót nyelveken”** (**14,19**). Pál apostol, akit Isten Igéje példaképpül állít a hívők elé, egyértelműen azt mondja itt, hogy *egyáltalán nem* akar a gyülekezetben érthetetlen idegen nyelveken beszélni, hanem csak érthető nyelven, s ezt nagyon keményen mondja. Ezt a világos kijelentést a karizmatikus tanítók nem veszik észre, és figyelmen kívül hagyják.

Vajon hol beszélt akkor Pál nyelveken? Egyes írásmagyarázók azt mondják, hogy a személyes, privát imádságban. Ez az állítás azonban ellentmond Pál kijelentéseinek a **14,14-19**-ben, ahol Pál azt mondja, hogy ő úgy akar imádkozni, hogy abban a szellem és az értelem is részes legyen. A bibliai tanítás összefüggéséből a következő válasz tűnik a leghelytállóbbnak: Pál a szolgálatában, bárhová is ment, először a zsidókhoz fordult, hogy nekik hirdesse az evangéliumot. Csak ha ők ellenálltak neki, akkor ment el a pogányokhoz, az illető városban. Pál tehát nemcsak nagy misszionárius volt a pogányok között, hanem éppen úgy, zsidó testvérei között a diaszpórában is. Ebben az igehirdető szolgálatban, Pál újra meg újra bevetette a nyelvek adományát, ahogy a nyelveken szólás jel jellegéből arra következtetni lehet. A hitetlen zsidókhoz elvitte a nyelveken szólás jelét, amikor a zsinagógában az evangéliumról tett bizonyosságot, vagy amikor zsidókkal folytatott személyes beszélgetést. Ez az értelmezés, mint mindegyik, csak feltételezés, de hihetőbb, mint az imádság feltételezése; Pál ezt mondja a **14,18**-ban: „mindnyájatoknál jobban tudok nyelveken szólni [beszélni]”, nem azt mondja, hogy imádkozni, miközben a **14,14-17**-ben nagyon pontos különbséget tesz a „beszéd” és az „imádság” között.

Látjuk tehát: A nyelveken szólás jeladomány volt, melynek nem a hívők épülésére kellett szolgálnia, hanem a hitetleneké (**14,21-22**). Bár ha lefordították, bizonyos mértékben szolgálhatta a gyülekezet építését is, de nem ez volt a lényege. Ez az **1Kor 14** tanításának eredménye. Alapvető megállapítása pedig teljes mértékben szemben áll azzal, amit a karizmatikus írásmagyarázók ki akarnak hozni belőle.

c) *A biblikus nyelveken szólásnak a gyülekezetben csak alárendelt szerepet volna szabad játszani*

Pál, Istentől kapott tekintélye alapján messzemenő korlátozásokat szab a nyelveken szólással kapcsolatban a gyülekezeti összejöveteleken, amit a nyelvek jel jellegére való utalással indokol: Ezek a *jelek nem a hívőknek* szólnak, hanem a hitetleneknek (a zsidóknak). Ezért az igazi nyelveken szólásnak nem volna szabad méltánytalanul nagy szerepet játszani a gyülekezet összejövetelein, még ha ott alkalmilag hitetlen zsidók is megjelenének, és még a hívő zsidók számára is a kijelentés erejével bírna.

Pál elismeri, hogy az egykori nyelvek adománya egy jó, isteni adomány volt. Semmi esetre sem akarja megtiltani; azért pedig, hogy korlátozásait félre ne értsék, a végén ezt mondja: „a nyelveken szólást se akadályozzátok” (**14,39**). Pusztán csak a (hús)testies, pogány visszaélést akarja megakadályozni közöttük, és azt a korlátozott helyet kijelölni számára, amit Isten akarata szerint az akkori gyülekezetekben el kellett foglalnia. Ezért írja elő: **„Ha nyelveken szól is**

valaki, ketten vagy legfeljebb hárman szóljanak, mégpedig egymás után, egy valaki pedig magyarázza meg [fordítsa le]” (14,27).

Ezzel a kijelentéssel, amely az egész fejezet bizonyosságával egybehangzik, szinte mindig az 5. verset állítják szembe, mely a nyelveken szólásnak látszólag teljesen más értékrendet ad: **„Szeretném ugyan, [gör.: *thelo dé*], ha mindnyájan szólnátok nyelveken, de még inkább, ha profétálnátok.**” Felborítja itt ezzel Pál a többi kijelentését? Itt is figyelembe kell vennünk a szövegösszefüggést, hogy meg tudjuk ragadni az értelmét. Ez a kívánság nem reális és nem teljesíthető; az **1Kor 12**-ben azt tanítja Pál, hogy Isten szuverén módon osztja ki az adományokat (14,11.18), és hogy *nem* mindenki szól nyelveken (14,31).

Miről van tehát akkor szó? Etekintetben egy másik igehely nyújthat tájékoztatást: Az **1Kor 7,7**-ben ezt írja Pál: **„Szeretném ugyanis, ha minden ember úgy volna, mint én magam is [tehát: *ehelós*], viszont mindenkinek saját kegyelmi ajándéka van Istentől: kinek így, kinek amúgy.**” Itt is, amint az **1Kor 14,5**-ben, ez a kívánság nem reális. Pál nem parancsot ad a korintusiaknak, hogy mindnyájan szóljanak nyelveken, legkevésbé azt mondja, hogy ezt a gyülekezeti összefüggésben tegyék. Ezt mondja nekik: „Tőlem nyugodtan beszélhettek mindnyájan nyelveket – még hozzá a hitetlen zsidók előtt! – de fontosabb lenne a számomra, hogy mindnyájan profétáljatok és építsétek a gyülekezetet!” Ha valamennyien nyelveken szólának ott, ahová ez a jel való lenne, nevezetesen a hitetlen zsidók között, akkor ez teljességgel pozitív lenne, de nem a gyülekezetben.

d) *A bibliai nyelveken szólást a gyülekezetben le kell fordítani*

A gyülekezetben csak akkor volt szabad nyelveken szólni (14,27), ha valaki fordítani tudta úgy, hogy annak értelme a hívők számára érthetővé vált, és ők is épültek általa. A majdnem kivétel nélkül a „magyarázás ajándékának” nevezett adomány, tulajdonképpen az itt használt szó, a *hermeneiá* alapjelentése szerint, az idegen nyelvek *fordításának* adománya. E jelentés alapján a *hermeneiá*, ill. a hozzá tartozó ige, a Bibliában is használatos, pl. a *Jn 1,42*-ben: **„téged Kéfasnak fognak hívni** – (ami azt jelenti: Kószikla)”, vö. még a **Jn 9,7** és **Zsid 7,2** részeket is. A *Bauer Göröglexikon*, az **1Kor 12,10** és **14,26** „fordítás”-nak adja meg a szó jelentését. Bár a *hemeneiá* ige jelentése lehet „értelmezni, megmagyarázni”, de ez a jelentés nem megfelelő a bibliai nyelveken szólásra; ez az „ekszztatikus dadogásból” indul ki, aminek értelmét még először hozzá kell tenni.

Ahogy a valódi bibliai nyelveken szólás, ténylegesen létező pogány nyelveken való értelmes beszéd volt, és nem titokzatos szótágok ekszztatikus dadogása, úgy a fordítás kiegészítő ajándéka természetfeletti képesség volt, egy idegen nyelven mondott beszéd pontos értelmének visszaadása, valamilyen, mindenki által megértett nyelven, anélkül, hogy a fordító ismerte volna az adott idegen nyelvet. Ez kirívóan különbözik a nyelveken adott üzenetek karizmatikus „magyarázatától”, ami olykor kétszer olyan hosszú, mint az üzenet maga, és legtöbbször nem is formál rá igényt, hogy pontos fordítás legyen.

Mivel a gyülekezeti összefüggések legfőbb célja, a kölcsönös épülés, Isten Igéje nem engedett meg semmilyen olyan nyelveken szólást a gyülekezetben, amit nem fordítottak le. Ha már ez a jel fellépett a gyülekezetben, akkor le kell fordítani – **hiszen a gyülekezet nem áll Isten ítéletének fenyegetése alatt, hiszen hozzá érthetően beszélt az Úr; amit Isten elrejtett Izrael előtt, azt kijelentette a gyülekezetnek.**

e) *A bibliai nyelveken szólás tartalma*

Mi volt tehát tulajdonképpen az igazi nyelveken szólás tartalma az ősgyülekezetben? E téren is sok, tisztán spekulatív értelmezést találunk. Ehhez az **1Kor 14,2**-ben, a **„titkok”** fogalom nyújt teljességgel alkalmat. Vajon itt, mint egyébként legtöbbször az Újszövetségben, Isten üdvözlőiről van-e szó? Ez elképzelhető; az összefüggésből azonban valószínűbb, hogy Pál itt csak kiemeli, hogy az elmondottak a hallgatók előtt elzárva és titkok maradnak, mert semmit nem értenek.

Óvakodnunk kellene attól, hogy a Szentírásról túllépve minden lehetséges dolgot belemagyarázzunk ebbe a kijelentésbe; a Szentírásból csak a kiindulási ponttal rendelkezünk, ti. hogy a nyelveken szólás tartalma a **Csel 2,11** szerint **„Isten nagyságos tettei”** voltak. Azokból a szituációkból, amelyekben fellépett, inkább híradást hordozó kijelentés jellege látszik kirajzolódni; sehol sem lehet ráfogni, hogy a nyelveken szólás tartalma valamely dicsőítés vagy imádság lett volna; erre a Szentírás más szavakat használ.

Arról sincs sehol sem szó, hogy a valódi nyelveken szólás által profétai kijelentések vagy üzenetek kerültek volna közvetítésre, ahogyan ez pünködsdi körökben gyakran szokásos, ahol a hamis szellem közvetlenül a gyülekezetbe fordul. Ha Isten, az „én”, az egyes szám első személyű beszédben, közvetlenül a korintusiakhoz akart beszélni, akkor a prófécia és az ismeret kijelentés ajándékát használta fel – Neki nem kellett valamilyen jel-ajándék és egy érthetetlen idegen nyelv kerülőútját választani.

Ez azáltal az elhatárolás által is világossá válik, amit Pál egyrészt a nyelveken szólás, valamint a kijelentés, az ismeret, a profétálás, vagy tanítás építő hozzászólása által tesz (**14,6**). Ha – ahogyan gyakran feltételezik – a lefordított nyelveken szólás azonos volna a profétálással, akkor a nyelveken szólásnak ez az ellentmondása és korlátozottsága nem volna egészen érthető. Amikor a nyelveken szólásban Isten nagyságos tettei hirdettek, és ezt lefordították, akkor a nyelveken szólás a hallgatók számára is építő volt. Pál ennek ellenére döntően magasabbra értékeli a profétálást, mint a nyelveken szólást. A nyelveken szólás a hitleneknek volt rendelve, a Szellem által vezetett építő beszéd viszont, messze nagyobb mértékben a hívők szellemi szükségének megfelelő volt.

f) *A valódi nyelveken szólás bibliai rendje*

Pál az **1Kor 14**-ben világos, félreérthetetlen utalásokat adott a nyelveken szólás helyes használatáról az akkori gyülekezeti összefüggéseken. Ezek az utalások a mai gyülekezetek számára már nem közvetlenül szükségesek, miután a valódi nyelveken szólás már megszűnt.

Ennek ellenére az apostol ihletett kijelentései ezzel a témával kapcsolatban továbbra is nagyon értékesek az utolsó idő gyülekezeti számára, és egyetlen, a Bibliához hű hívő sem merné, ahogyan a karizmatikusok újra meg újra feltételezik, ezt a fejezetet érvénytelennek vagy túlhaladottnak minősíteni. Értékes tanításokat tartalmaz az általános, építő prófétálásról, valamint egy a Szellem által irányított gyülekezeti összejövetel lefolyásáról. Ehhez az apostol utalásaiban, számos fontos útmutatást találunk a *valódi* nyelveken szólással kapcsolatban, amelyek leleplezik a mai, *nem valódi* nyelveken szólást, mint ami a Sátán hamisítása.

- Semmilyen nyelveken szólásnak nem szabad fordítás nélkül történnie az összejöveteleken (**14,27-28**). Még egy imádság sem engedhető meg nyelveken szólás formájában, a **16-17.** v. szerint, legfeljebb ha lefordítják! A pünkösdi-karizmatikus gyakorlat sok esetben (különösen az imádságnál) túlteszi magát ezeken az egyértelmű útmutatásokon.
- Nem szabad mindenkinek egyszerre beszélni, hanem mindig csak egy beszéljen (**14,27**; vö. **14,9**), Ezt az útmutatást a mai karizmatikusok, mindenekelőtt a „nyelveken imádkozásnál” megszegik. Azt az alapelvet is, hogy nem szabad több mint két vagy három férfinak nyelveken szólást hozni a gyülekezeti összejövetelre (**14,27**), folyton figyelmen kívül hagyják.
- Az asszonyoknak hallgatni kell a gyülekezeti összejöveteleken; Isten Igéje nem engedi meg nekik, hogy beszéljenek; hiszen illetlen az asszonynak beszélni a gyülekezeti összejövetelen (**14,37-38**). Ez a világos, kimondottan megerősített „parancsolata az Úrnak” (**14,37-38**) korlátlan, és nem szabad önkényes átértelmezés által feloldani. Az asszonyok az összejöveteleken kívül prófétálhatnak, az egyszerű, általános prófétai beszéd és értelme szerint (vö. **1Kor 11,2-16**, Fülöp négy leánya a **Csel 21,9**-ben, akik nyilván otthoni körülmények között prófétáltak, és nem egy gyülekezeti összejövetelen). Ezzel szemben, a prófétai *kijelentés* szolgálata az **Ef 4,11** szerint, mint minden szolgálati adomány a gyülekezetben, kizárólag férfiaknak van fenntartva. Amikor tehát a karizmatikus összejöveteleken, ahogy azt általában gyakorolják, asszonyok hangosan nyelveken imádkoznak, vagy „nyelveken szólás formájában üzeneteket és próféciákat” adnak tovább, ez ellentétben áll Isten Igéjével.

Azon alapelv, hogy az igazi Szent Szellem minden tevékenységében, teljes összhangban van az általa inspirált szentírási kijelentéssel, leleplezi azt a szellemet, amely a pünkösdi-karizmatikus nyelveken szólás által állandó és világszerte elterjedt módon megsérti az **1Kor 14**-et és ily módon ott tévelygés szellemeként működik.

4. A BIBLIAI NYELVEKEN SZÓLÁS – VAJON AZ IMÁDSÁG NYELVE ÉS AZ EMBER ÖNMAGA ÉPÍTÉSÉNEK ESZKÖZE-E?

Ennek a fejezetnek az elején láttuk, hogy a karizmatikus nyelveken szólás, állítólagos „építő” hatásait, a mozgalom követői egyik legerősebb érvként ábrázolják, ennek az adománynak a továbblétezése mellett. „Hiszen éppen az utolsó időben, a maga démoni hatásaival, minden keresztyénnek nyomatékosan szüksége van természetfeletti épülésre” – gondolják sokan oly módon, hogy ezért aztán ők hinni *akarnak* az adomány továbblétezésében, hogy ennek a fantasztikus szellemi megépülési forrásnak a birtokába jussanak.

Erre minden, a Szentírás alapján álló keresztyénnek válaszolnia kellene: „Még akkor is, ha egykor a nyelveken szólás az ember önmaga építésének forrása is lett volna, továbbra is fennáll a tény, hogy Isten ezt az ajándékot megszüntette. Hiszen az épülésnek más, igen hatékony forrásaival rendelkezünk – az imádság és az Isten Igéje ajándékával. Krisztusban a teljes elégség és bőség adatott nekünk, még ha ez a szellemi ajándék Isten akaratából el is vétetett.” Esetleg nem egy hívőnek fontos a karizmatikusok állításainak közelebbi megvizsgálása és annak megállapítása, amit a Szentírás mond a témában.

a) *A bibliai nyelveken szólás az ember önmaga építése eszközének volt-e szárvá?*

„**Aki [idegen] nyelveken szól, önmagát építi, aki pedig prófétál, a gyülekezetet építi**” (1Kor 14,4).

A karizmatikus mozgalom e kulcsmondatra építi fel szinte minden „nyelveken imádkozással” kapcsolatos tanítását. Azt hirdetik, hogy a 'csodálatos' a nyelveken szólásban (ill. a nyelveken imádkozásban, ahogyan ők értik) az ember önmagát építheti általa! Hiszen Isten Igéje ezt mondja! Ha azonban ezt az Igét teljesen higgadtan, értelmének összefüggésében megvizsgáljuk, egészen más eredményekre jutunk.

Az **1Kor 14**-ben, az egész érvelés összefüggéséből felismerjük, hogy Pál véleményének: „**Aki nyelveken szól, önmagát építi**” egy *szemrehányó* mellézköngéje van, és a nyelveken szólás ajándékával való visszaélésre utal, ami pedig, mint minden ajándék, az *egész*, s ezzel a *többiek* épülésére adatott. Már a „építés” nyelvi képe is inkább egy, az ember saját magán kívüli munkájára utal, egy közös munkára, egy közös ügyre. E szót az Újszövetség általánosan is ebben az értelemben használja.

Ellentétben a nyelveken szólás önző használatával, Isten Igéje az általános prófétálás előnyét hangsúlyozza: „**Aki azonban prófétál, a gyülekezetet építi**.” Pál éppen azt nem akarja, hogy a korintusiak a nyelveken szólással „önmagukat építsék” – azt akarja, hogy a prófétálással a *többieket* építsék. Sok keresztyén szomorú bizonyítványa az a (hús)testies, önző gondolkodásmód, hogy éppen a szemrehányó megjegyzés „...aki önmagát építi”, arra indítja őket, hogy a karizmatikus nyelveken szólás után nyújtsák ki a kezüket. A szeretet, a valódi szellemi gondolkodás nem a magáét, hanem a többiekét keresi!

Pál tehát ezzel a mondattal, nem a nyelveken szólás feltételezett titkos „építő” tulajdonságaira utal, hanem a nyelveken szóló korintusiak önző magatartását helyteleníti, akik a gyülekezet helyett, önmagukat akarták építeni. Ilyen „önmagukat építő” tulajdonságok azzal a ténnyel sem lehetnének összeegyeztethetők, hogy a nyelveken szólás egy *jel adomány* volt. A jel nem a küldőnek, hanem fogadónak szól. A bibliai nyelveken szólás hozzájárult a gyülekezet építéséhez, amennyiben hitetlen zsidóknak tanúsította az üdvösség átmenetelét a pogányokhoz; kifelé szóló jelzés volt, és nem valamiféle mágikusan funkcionáló erőforrás befelé.

A következő versekben, Pál kifejti a korintusiaknak, miért nem akarja Isten az érthetetlen beszédet a gyülekezetben (1Kor 11,5-11). Isten érthető beszédben szeretne az Ő gyülekezetéhez beszélni. Ő odaadta a Krisztus gondolkodását, Szent Szellemét a hívőknek azért, hogy *tudják és megértsék*, amit ők kaptak ajándékba (1Kor 2,12).

Az érthetetlen nyelven való beszéd, ítélet volt a zsidók felett, akik nem akartak hallani. Azoknak, akik hallották és elfogadták Jézus Krisztust, Isten a maga logikus, érthető, megtisztított Igéjét bocsátotta rendelkezésükre táplálékkul, hogy épülésükre szolgáljon, azaz gyarapodjanak a Krisztus teljes megismerésében, és ezáltal értelmesek, önállóak és felnőttek legyenek a Krisztusban.

Minden adomány az *egy* cél érdekében adatott, a gyülekezet építésére. A nyelveken szólást is csak úgy kellene használni, hogy hozzájáruljon az épüléshez (vö. 1Kor 14,5 és 14,12). A következtetés ebből: „**Ezért** [mert a gyülekezet építésére készségesnek kell lennünk], **aki nyelveken szól, imádkozzék azért, hogy magyarázatot [fordítás] is tudjon adni**” (14,13). Tehát, ha egy korintusi nyelveken akarna szólni, akkor minden esetben fordításnak is kellene követnie, hogy a gyülekezet megértse azt, ami elhangzott – különben a többiek egyáltalán nem épülnének, és a nyelveken szólás zavarólag hatna. Ezért tiltja meg Pál a 14,28-ban: „**Ha pedig nincs magyarázó [fordító], hallgasson [a nyelveken szóló] a gyülekezetben, csak önmagához szóljon [tehát csendben], és az Istenhez.**”

b) *Kívánja-e Isten, hogy mi nyelveken imádkozzunk?*

Pál most a téma egy másik szempontból való vizsgálatára vált át. Eddig a korintusiaknak arról a hibás szokásáról beszélt, hogy érthetetlen, nyelveken való szólást vittek be az összejövetelre. De bizonyára voltak olyan korintusiak is, akik a nyelveken szólást imádkozásra használták a gyülekezetben, és a gyülekezet nyilvánvalóan nem volt tisztában vele, hogy ez helyes-e. Az apostol kijelentéseit a különböző írásmagyarázók nagyon különbözőképpen értették. Sok, nem karizmatikus írásmagyarázó is feltételezi, hogy itt Pál különbséget tesz egy „a Szellem által történt imádkozás vagy éneklés”, és egy „az értelemmel történt imádkozás vagy éneklés” között. A szövegösszefüggésből azonban ez az értelmezés nem meggyőző.

Pál tanításaival a 14,14-17 versekben meg akarja mutatni a korintusiaknak, hogy az érthetetlen nyelvek használata az imádság során hibás és értelmetlen. Ezért mondja: ha nyelveken *szóltok* (nem imádkoztok!), akkor imádságtokban tartatok ki amellet, hogy a nyelveken mondottakat lefordíthassátok, hogy érthető legyen a gyülekezet számára. Egyébként a nyelveket nem szabad imádkozásra használni:

„**Mert ha [idegen] nyelveken szólva imádkozom, a szellemem [gör.: *to pneüma mou*] ugyan imádkozik, de az értelmemet [gör.: *nous* = értelem, szellem megismerési képesség, ítélőképesség, valaminek az értelme, gondolkodásmód/felfogás] nem használom** (gyümölcstelen = gör: *akarpós*)” (1Kor 14,14).

E helyen egy kulcsverset találunk a „nyelveken imádkozás” kérdésének megértéséhez. Pál egy hipotetikus, feltevészerű példát hoz fel, hogy a nyelveken imádkozás értelmetlenségét kiábrázolja: Feltételezve, hogy én egy idegen nyelven imádkozom, – *akkor csak a szellemem imádkozik.*

A szellem kifejezésére szolgáló görög szó, a *pneüma*, különböző dolgokat jelölhet, többek között lehet a jelentése szél, lehelet, lélegzetvétel, az ember szelleme, Isten Szelleme, és gonosz szellem is. Jelentése ebben a versben világos: az *ember szelleméről* van szó, tehát a személyiség legfelsőbb szintjéről, a tudat helyéről (vö. 1Kor 2,11), és ugyanakkor arról a szerről is, amely által az újonnan született embernek közössége van Istennel. Ez a közösség, a Szent Szellem által történő isteni vezetésnek az elfogadására (vö. Róm 8,16), valamint imádságoknak az Istenhez küldésére is vonatkozik.

Nagy jelentőséggel bír, hogy az 1Kor 14-ben, szinte minden helyen, ahol a görög szövegben a *pneüma* szó található, az ember szelleme és nem a Szent Szellem értendő. Több angol bibliafordításban (pl. *King James Version*), amelyben Isten Szent Szellemeinek (Spirít) megkülönböztetése az ember szellemétől (spirít) a nagy kezdőbetűvel való írás által történik, az 1Kor 14-ben általában csak a „spirít” írásváltozat található az ember szellemére, amelyik a beszéd és imádság során tevékenykedik – a Szent Szellem vezetése által.

Az imádság során az ember szelleme imádkozik, nem a Szent Szellem

A nyelveken szólás esetében az ember szelleme az érdekelt, mert ő veszi a Szent Szellem impulzusait, és fordítja át a beszélt nyelvre. Sokan önkéntelenül úgy vélik, hogy az imádságban *Isten Szelleme* imádkozik, a Biblia azonban azt tanítja itt, hogy az *ember személye*, az ő szelleme az, amely imádkozik – a Szent Szellem vezeti a gondolatokat a szellemi imádságoknál, de az ember személye maga imádkozik. Ez fontos, hiszen az imádságnak Isten akarata szerint, tudatos párbeszédnek kell lenni a Teremtő, és a megváltott teremtmény között, – éppen az ilyen tudatos közösség kedvéért teremtette Isten az embert a maga képére, öntudattal és szabad akaráttal.

A Szent Szellem igazi hatásától idegen minden parancsoló és mechanikus vonás; Isten igazi Szelleme vezeti az ember szellemét és értelmét. Megújítja, formálja, megvilágosítja és használja őt, de nem játssza ki és nem csapja be. Éppoly kevésbé, mint ahogy Isten Szent Szelleme nem kapcsolta ki a Szentírás íróinak személyiségét, hanem olyan módon tudatta velük Isten beszédét, ami teljes összhangban volt a személyükkel, és belevonta az értelmüket is, ahelyett, hogy kikapcsolta volna, – éppen úgy a Szent Szellem az imádságban sem úgy hat, hogy az imádkozót csak passzív beszélő eszközként használja, hanem Ő indítja az ember szellemét, és vezeti arra, hogy imádságokat Isten elé vigyen. Az ember az, aki imádkozik, a Szent Szellem által vezetett, és nem a Szent Szellem maga.

Az imádkozásnak nem az értelem kikapcsolásával, hanem mindig annak részvételével kell történnie

Pál most olyasmit mond az imádkozásról, amit gyakran félreértenek. Ez egy súlyos *de*, amiből az következik, hogy bár a nyelveken imádkozásnál az én szellemem imádkozik, „**de az értelmemet nem használom**” („az értelmem gyümölcstelen”). A „nyelveken imádkozásnak” ezt a tulajdonságát a karizmatikusok igazi nyereségnek tekintik: az értelem pihen, megaláztatik, félreállításra kerül, és ez jól van így, mert amúgy is akadály a hitéletünkben. Erről az

értelemellenességről tanúskodnak a szuggesztív utasítások is, amelyek gyakran az ún. „szellemkeresztység” elnyerésekor hangzanak el: „Kapcsold ki az értelmedet, engedd el magad, hogy eless...”.

De hogyan látja Isten Igéje az értelmet? Érdekes módon egyetlen eset sem található az Újszövetségben, ahol a *nous* fogalma ilyen leértékelő értelemben, mint pusztán emberi értelem, mint száraz ráció, lenne használatos. Sokkal inkább az újonnan született emberek szellemi értelmét és megismerési képességét jelzi, a szellemi felfogást. Jézus Krisztusról a **Lk 24,25**-ben azt olvassuk, hogy *megnyitotta* a tanítványok értelmét (*nous*) – nem azt tanácsolta nekik, hogy kapcsolják ki!

Pál a **Róm 12,2**-ben megmutatja, mi a szándéka Istennek az újonnan születettekkel: A mi értelmünknek, a mi szellemi értelmünknek és megismerési képességünknek *meg kell újulnia*, hogy a hívő felnőtté váljon, és maga dönthesse el, (még hozzá az értelem segítségével), mi az Isten akarata. Azt, hogy milyen fontos a megújult, éber, tudatos értelem az Isten Igéjében, az a következő igehelyekből is kiderül: **Jel 13,18** és **17,9**, **2Tesz 2,2**, **Ef 4,23**, egészen az **1Kor 2,16**-ig: **„Bennünk pedig Krisztus értelme (gör.: nous) van”**. A mi szellemi megismerési képességünk és értelmünk fontos szerve szellemi életünknek, amit Isten nem kikapcsolni, hanem megújítani és használni akar!

Az *akarpós* (= terméketlen, eredménytelen, gyümölcstelen, haszontalan) szó megvizsgálása is segít abban, hogy jobban megértsük az egész mondat értelmét. Az Újszövetségben kizárólag átvitt értelemben fordul elő, még hozzá kimondottan negatív értelemben. Az Ige tövisek közé vetett magja nem hoz termést (**Mt 13,22**; vö. **Mk 4,19**); nem szabad közösséget fenntartanunk a sötétség terméketlen cselekedeteivel (**Ef 5,11**); a hívők ne legyenek terméketlenek, hanem cselekedjenek jó dolgokat (**Tit 3,14**; vö. **2Pt 1,8**); az utolsó idők hamis tanítóit és prófétáit úgy írja le, mint **„terméketlen [akarpós] fákat, amelyek gyökerestül kiszakítva kétszer hálnak meg”** (**Júd 12**), ez bennünket a terméketlen fügefára emlékeztet, amelyet elátkozott az Úr (**Mt 21,18-19**).

Tehát egyáltalán nem ártalmatlan, vagy akár kívánatos dolog, amikor szellemi értelmünk a nyelveken imádkozás során terméketlen, – egy ilyen állapot sokkal inkább elvetendő és nem Isten akarata szerint való! Ez Pál további tanításából is kiderül. Mint egykor a korintusiaknál, úgy ma a karizmatikusoknál fennáll a hajlandóság az *értelemnek, a világos szellemi tudatnak misztikus-pogány leértékelésére, a titokzatos, nem tudatos, mágikus hatással szemben*. Itt ajtó nyílik a hamis szellemek befolyása előtt. Minden rábeszélés az értelem kikapcsolására, az ember önmaga elengedésére, vagyis az elesésre, a lélek megnyitására az érzékekefeletti számára, és az erőbefolyások kívülről azt jelzik, hogy itt nem Isten Szelleme, hanem megtévesztő démoni erők vannak működésben. Látható tehát, hogy Pál *ellene* szól az idegen nyelveken való imádkozásnak, azzal az indoklással, hogy eközben kikapcsolásra kerül az imádkozó szellemi értelme és megismerési képessége, és ezáltal terméketlen, eredmény nélküli marad. Ez a magyarázat a következő igeversek által kerül megerősítésre.

A szellem és az értelem működjön együtt az imádságban és az éneklésben

„Hogyan is van tehát ez a dolog? Imádkozom szellemmel [vagyis: az én szellememmel, vö. 14,14], de imádkozom értelemmel [nous, vagyis az én értelmemmel] is, dicséretet éneklek szellemmel [az én szellememmel], de dicséretet éneklek értelemmel [vagyis az én értelmemmel] is” (1Kor 15).

Ezt a verset gyakran idézik, annak az állításnak az indoklására, hogy Isten Igéje támogatja a „szellem szerint imádkozást” és a „szellem szerinti éneklést”, és itt közben a *nyelveken* imádkozást és éneklést kellene érteni. Ezt egyes bibliafordítások is alátámasztják, amelyek szerint „én szellemben kívánok imádkozni”, noha az alapszövegben nem az *en* (-ban, -ben) szerepel, hanem egy eszközhatározó részes eset (*to pneümati* = a szellemmel, a szellem által). Lehetséges imádkozás a *Szent Szellemben*, a szent Szellem erejében (vö. **Júd 20: en pneümati hagio**), itt azonban, amint a 14. versből is nyilvánvaló, hogy az *emberi szellemről* van szó. Pál tehát értelem szerint ezt mondja: „Szellememmel akarok imádkozni, de értelemmel is részt akarok venni benne, szellememmel akarok dicsőíteni, de értelmemet is akarom a dicsőítésnél közreműködtetni”.

Ez az Ige azt mutatja, hogy a normális, érthető imádság során két emberi faktor működik együtt: a szellem, mint a Szent Szellem impulzusainak fogadója, és az ember legbelsőbb szellemi rezdülésének szerve, és az értelem, vagy a szellemi tudat és megértés. Pál most valami igen fontos dolgot mond ki. *Megmutatja, hogy az imádságnál mindkét tényezőnek, a szellemnek és az értelemnek is részt kell venni*. Nem azt mondja: „Néha a szellememmel (azaz a nyelveken) akarok imádkozni, egy más alkalommal pedig, az értelemmel”, hanem ezt mondja: *Amikor imádkozom, akkor ebben az én szellememnek és értelmemnek is részt kell vennie!* Nem jó és nem Istennek tetsző imádság az, amelyben az értelem terméketlen marad.

Az igazi imádság lényege

Ez nemcsak a gyülekezetben való imádságra érvényes (vö. **14,16-17**), hanem alapvetően és éppen az Istenhez forduló személyes imádságra is. Hiszen, ha szemünk előtt tartjuk az imádság lényegét és értelmét, az a hívő ember Istenhez fűződő *tudatos*, személyes kapcsolatának kifejezése. Isten tudattal és megismerési képességgel teremtette az embert, mert egy tudatos, a szereteten és megismerésen nyugvó kapcsolatba akart lépni vele. **„Az pedig az örök élet, hogy ismernek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust”** (Jn 17,3).

A hívő ember Isten gyermeke, isteni természet részese (**2Pt 1,4**), a Szent Szellem által ismeret és bölcsesség adatott neki, **„hogyan megismerjük [vagy: tudjuk] mindazt, amit Isten ajándékozott nekünk”** (**1Kor 2,12**). Isten önmagát, az Ő üdvösségre vonatkozó gondolatait és akaratait, Jézus Krisztus dicsőségét és a Gyülekezet előjogait, világos, félreérthetetlen, világos beszéddel jelentette ki. Miért kellene akkor nekünk, mint öntudatlan beszélő automatáknak, érthetetlen szavakkal beszélőnk hozzá, akik nem is tudják, mit mondanak? Ez az Isten és ember közötti, valódi kommunikáció torzképe.

Isten azt szeretné, ha mi, mint tudatos személyiségek fordulnánk hozzá imádságban, mint olyanok, aki tudják, milyen ajándékot kaptak, és akik Őt ennek a szellemi megértésnek az alapján imádják, magasztalják és dicsőítik, Neki köszönetüket és szeretetüket fejezik ki. Mindez csak valamilyen érthető nyelven lehetséges, amelyben a megváltott

ember tudatosan ki tudja fejezni, mi foglalkoztatja. Mit mondanánk mi, ha egy menyasszony a szeretetét, kívülről megtanult ó-egyiptomi szófoszlányokkal akarná kifejezni völegényének, amit ő maga sem ért? Milyen szomorú ok volt a katolikus pogányok helyzete, akik egyházuk „istentiszteletén” csak kívülről megtanult latin szavakat ismételtettek, és az evangélium igazi értelme elrejtve maradt előlük. Elnyerhette-e Isten tetszését az ilyen számukra érthetetlen szócséplés?

Isten nem szeretné, hogy a hívő ember imádság címen öntudatlan állapotban érthetetlen szavakat mondogatna, még ha valóban a Szellem által inspirált szavak is azok, amint az akkori nyelveken szólás során történt Korintusban. Hiszen Ő tudja, mire van szükségünk, még mielőtt kérnénk tőle – miért kellene akkor egy titkos nyelven imádkozva Isten elé tárunk azt, aminek tartalmát nem ismerjük? Ha Ő azt szeretné, hogy valamilyen ügyben imádkozzunk, akkor Ő minden szükséges dolgot ezzel kapcsolatban tudatosan közölhet is velünk. Ehhez nincs szükség semmilyen „nyelveken imádkozásra”.

Ha a karizmatikusok azt állítják, hogy az emberi beszéd nem elégséges Isten helyes megragadására és imáadására, akkor ezzel a nagyon „szelleminek” hangzó indoklással azt a tényt kellene szembeállítanunk, hogy Isten Igéje tele van, Istennek érthető nyelven megfogalmazott, Szellem által inspirált imáadásával. *Amit megismerhetünk Istenről, azt Ő érthető nyelven kijelentette nekünk*. Ezért közölheti Pál az Efézusi levélben Isten kegyelme gazdagságának legmélyebb kijelentéseit a gyülekezettel, hogy végül Isten spontán imáadásra térjen át.

Az imádat, lényegének megfelelően felismeréssel és világossággal van összekapcsolva, nem pedig a tudat alatti misztikus-mágikus gyakorlataival. Ezért nem is találunk az egész Szentírásban semmiféle utalást sem arra, hogy az embereknek érthetetlen nyelven kellene Istent imádni. Isten azt akarja, hogy az imádság során a szellem és az értelem mindig egyirányban együttműködjön; Ő pontosan olyan imádságot nem kíván tőlünk, amelyben *csak* az imádkozó szelleme vesz részt.

A „szellemi énekek” érthető énekek, és nem „nyelveken szóló énekek”

Ez az alapelv éppen úgy érvényes az *éneklésre* is – nyilvánvalóan volt már „nyelveken szóló ének” Korintusban is. A dicsőítésnek e formájánál is hangsúlyozza Pál, hogy az éneklő szellemének és értelmének is azonos mértékben részt kell vennie, – szellemével és értelmével akar énekelni. Karizmatikus írásmagyarázók (és nemcsak ők), az *„éneklés az én szellememmel”* kifejezésből „éneklés a Szent Szellemben” értelmezést csináltak, noha ez az **1Kor 14,14-17** szövegösszefüggésből kizárt, azután pedig ezt összefüggésbe hozzák az **Ef 5,19** és **Kol 3,16**-ban említett „szellemi énekekkel”. Ők úgy érvelnek, hogy ezek a „szellemi énekek” nyelveken szóló énekek voltak.

Azonban egy, csak az ember saját szellemével való éneklés, az értelem részvétele nélkül, Isten Igéje szerint éppen hogy nem szellemi, hanem értelmetlen. A Bibliában említett szellemi énekek egyszerűen olyan énekek, melyeknek szellemi tartalma van, ahogy ezek a Gyülekezet történetében újra meg újra meggazdagították a hívőket, és épülésükre szolgáltak – éppen azért, mert érthető nyelven írták őket! Ezért olvasható az **Ef 5,19**-ben is: **„Mondjatok egymásnak zsolnárokat, dicséreteket és szellemi énekeket”** – ennek az egymáshoz beszélésnek semmi értelme sem lett volna, ha a „szellemi énekek” érthetetlen nyelveken való énekek lettek volna.

És „a Szellemben való imádkozás” az **Ef 6,18**-ból (gör.: *en pneūmati*), ahogyan a szövegösszefüggésből és a **Júd 20**-al való párhuzamból kiderül mindkét esetben a *Szent Szellem ereje által* való imádkozás. Pál megmutatja egyébként, hogy ezzel tudatos, érthető beszéd formájában elmondott imádságra gondol, miközben megnevez néhány olyan dolgot, amiért az efézusiak, a Szellem ereje által imádkozzanak (vö. az értelem szerinti kapcsolatot a **Gal 5,16.25**-hoz: a Szellem erejében járáshoz). Ennek a fontos versnek a kulcsa abban található, hogyha figyelembe vesszük, hogy Pál itt „a szellemmel imádkozás, ill. éneklés” alatt nem a Szent Szellemben gondol, amivel szembeállítaná az értelmet (mint egy „szellem nélküli” imádkozást, ami ellentmondásos lenne), hanem arról beszél, hogy az *ember szellemének* és az *ember értelmének*, egyenlő mértékben részt kell venni minden imádságban és szellemi énekekben.

A nyelveken imádkozásnak az értelmetlensége a gyülekezeti összejövetelen

„Mert ha csak szellemmel mondasz dicséretet [to pneūmati = a te szellemeddel, 14k], akkor aki az avatatlanok helyét foglalja el, hogyan fog áment mondani a te hálaadásodra, amikor nem is tudja, mit beszélsz? Mert te ugyan szépen adsz hálát, de a másik nem épül belőle” (1Kor 14,16k).

Pál most különösen a gyülekezeti összejövetelre irányítja a tekintetét. Ha valaki hálaadását idegen nyelveken akarná előadni, akkor szellemével ugyan köszönetet mondana, de mindazok, akik nem értik ezt a nyelvet, tájékozatlanokká, be nem avatottakká lennének, akik az imádságot sem megérteni, sem ámenjükkal megerősíteni nem tudnák. *Ezt az „imagyakorlatot” Pál itt világosan elutasítja!* Pál félreérthetetlen tanítása értelmében a nyelveken szóló imádságok, melyeket nem fordítanak le, nem engedhetők meg a gyülekezeti összejöveteleken. A karizmatikus mozgalom hamis szelleme itt is megmutatja igazi arcát, amennyiben állandóan vét Isten Igéjének ezen útmutatása ellen, amit a Szent Szellem soha sem tenne meg.

Láttuk tehát, hogy Pál apostol az Isten által adott tekintélye alapján nyilatkozik a nyelveken imádkozásról és éneklésről, méghozzá alapvetően, mert eközben a szellemi megértés terméketlen marad, és így nem lehetséges igazi közösség sem Istennel, valamint különösen a gyülekezeti összejövetelen, ahol még az a körülmény is hozzájárul, hogy a többi hívő, nem tudja megérteni az imádságot, és mint gyülekezet, nem tud azonosulni vele.

A nyelveken szólásnak a nem biblikus, eksztatikus elrejtett értelmezésével az **1Kor 14** kijelentéseinek igazi értelme elködösítésre került. Ez a félreértés oda vezetett, hogy Isten Igéjének figyelmeztetéseit és tanításait gyakran nem helyesen ismerték fel és nem szívelelték meg, úgyhogy egyes hívők megnyitják magukat a meghamisított, karizmatikus nyelveken szólás előtt, abban a téves felfogásban, hogy az „biblikus”. Ennek a szakasznak a pontos és józan magyarázata azonban ennek az ellenkezőjét bizonyítja, és feltárja a pünkösdi-karizmatikus nyelveken szólás igazi jellegét.

C) A KARIZMATIKUS „NYELVEKEN SZÓLÁS” LÉNYEGE

A bibliai nyelveken szólás, amint azt vizsgálatunk kimutatta, egy üdvtörténeti jeladás volt, természetfeletti beszéd, pogány idegen nyelveken, mely a hitetlen zsidókhöz szólt, akiknek Isten meg akarta mutatni, hogy elvéteik tőlük az üdvösség, és a pogányoknak adatik. Ez jó, és isteni adomány volt – de, mint minden szellemi ajándék, azért adatott mindenkinek „hogyan használjon vele” (1Kor 12,7 szószerint), ahogyan azt Isten hasznosnak találta. Amikor célját elérte, megszűnt ennek az adománynak a létezése, ahogy Isten Igéje előre bejelentette (1Kor 13,8). Miként kell e háttér alapján megítélnünk a 20. században fellépett pünkösdi-karizmatikus nyelveken szólást?

A) A KARIZMATIKUS „NYELVEKEN SZÓLÁS” MÁS, MINT A BIBLIAI NYELVEKEN SZÓLÁS

1. Ma sok karizmatikus is elismeri azt, hogy az a pünkösdistista dogma a „nyelveken szólásról”, mint a Szellem elnyerésének szükséges jele, nem biblikus. A Biblia azt tanítja, hogy minden hívő abban a pillanatban elnyeri a Szent Szellemet, amelyben hisz (Gal 3,14), és hogy ezzel, a Szent Szellem által belemerítetik a Krisztus testébe (1Kor 12,13). Pál tanúsítja az apostoli időről, amikor még volt valódi nyelveken szólás, hogy nem mindegyik hívő beszél nyelveken (1Kor 12,30). A bibliai nyelveken szólás célja nem az újonnan születés jeléül szolgált, hanem Izráelt illető üdvtörténeti jelként.

Ezzel szemben a karizmatikus nyelveken szólás annak a jele, hogy a hívők egy *másfajta szellemet* kaptak, amit megtérésükkor nem kaptak (2Kor 11,4). A valódi kegyelmi ajándékokat a Szent Szellem elnyerésekor kapja meg a hívő ember, az újonnan születés pillanatában. Ez az 1Kor 12 kijelentése: Amint belekerülünk a testbe, Isten kijelöli a „nekünk rendelt adományt”, a kegyelmi ajándékot a testben, nemcsak majd később.

Egyetlen hívő sem nyerte el eddig soha a karizmatikus nyelveken szólást a megtérésekor – hacsak nem az történt, hogy e mozgalom hamis szellemének közvetlen behatása következtében tért meg. A nyelveken szólás csak abban a pillanatban lép fel, amikor a tévútra vezetett hívők a szellemkeresztség után nyúlnak, vagy megtévesztő szellem befolyása alá kerülnek. Ez az „adomány” tehát általában egy jel, a megtévesztés démoni szellemének befogadásáról.

2. A karizmatikus nyelveken szólást mindenekeelőtt a hívők „önmaguk építése” eszközeként dicsérik. Azt mondják, hogy hatékony forrása a megszentelődésnek, a feltételezett démoni megterheléstől való megszabadításnak, forrása az erőnek, elvezet Isten jelenlétébe, teljhatalmat nyújt stb. A bibliai nyelveken szólás ezzel szemben *jel adomány* volt, elsősorban a hitetlen zsidók felé való gyakorlásra, és éppen nem az imádságban gyakorlásra való volt.

A tévítések jellemző, hogy itt egyetlen mondatra, amely ráadásul eredeti értelméhez képest teljesen elferdítettek, állítások sokaságát építik fel, melyek alátámasztása sehol sem található meg a Bibliában. Ha a nyelveken szólás, az épülésnek ilyen fontos és sokoldalú forrása lenne, ezt a Biblia más helyeken is részletesen kifejtené, és a nyelveken imádkozást kimondottan ajánlaná.

Aki saját maga szerzett tapasztalatokat a karizmatikus mozgalommal kapcsolatban, annak el kell ismernie, hogy a félelmeiktől, haragtól, és (hús)testi indulatoktól való megszabadulás ígéretével, egy teljesen más realitás áll szemben a nyelveken szólás esetében: félelem, meg nem bocsátás, (hús)testi megkötözöttség, bűnös gondolatok, lázadás stb., ami a karizmatikus hívők szomorú mindennapjaihoz tartozik. Bizonyára beszámolnak egyes megtévesztő érzésekről és élményekről is, de ennek az adománynak a *gyümölcsei*, ezeket a karizmatikus tanítókat hazugnak bélyegzik meg; ezek egészen biztosan nem a Szent Szellem gyümölcsei. Ezzel szemben nem ritkán önteltség, káromló gondolatok, depressziók és démoni befolyások figyelhetők meg az azoknál, akik megnyitották magukat a karizmatikus szellem előtt, és nyelveken szólását gyakorolják.

Az az állítás, hogy a „nyelveken szólás” az imádságnak különösen magas szintje volna, sőt az Istennel való közösségnek a legmagasabb foka, leleplezi ennek a tanításnak a misztikus-pogány jellegét. Az az elképzelés, hogy a hívő ember különösen közel van Istenhez, amikor olyan dolgokat mond el, amelyekről semmit sem tud, Isten lényétől és a Szentírás egész kijelentésétől mélységesen idegen.

Isten *tudatos* imádságot akar, ami Krisztusnak és az Ő kegyelmének a *megismerésén* nyugszik, és a hívő ember egész személyiségét belevonja. Csak a démonok élnek vissza az emberrel, mint tudat-, és akarat nélküli eszközökkel és üzenetek csatornáival. Isten az embert öntudattal és akarral teremtette, és a Szent Szellem mindig bevonja az ember tudatát és akaratát az Ő tevékenységébe (vö. 1Kor 14,32).

3. A karizmatikus „nyelveken szólás” (s ezt minden karizmatikusnak is be kell látni), mintegy 90%-ban eksztatikus dadogásból áll, amit semmilyen létező emberi nyelvhez sem lehet hozzárendelni, miközben a bibliai nyelveken szólás, kizárólag valóságos, pogány idegen nyelvekből állt (Csel 2; 1Kor 14,21), amit le kellene fordítani a gyülekezetben, hogy az elmondottak világos értelme érthetővé váljon a többiek számára.

4. A karizmatikus nyelveken szólást a gyülekezetekben prófétai üzenetek eszközeként használják, ami a nyelveken szólás „magyarázása” által keletkezik (és nem ritkán sokkal hosszabb, mint a tulajdonképpeni nyelveken szólás). Isten Igéjében sehol sincs szó arról, hogy az igazi nyelveken szólás prófétai kijelentéseket vagy üzeneteket tartalmazott volna a gyülekezet számára; ez ellentmondásban is állna azzal a funkciójával, hogy a hitetlen zsidóknak szóló jel legyen.

Amint Ralph Shallis utalt rá, a karizmatikus gyakorlat, határozott párhuzamokat mutat a „mantika” pogány próféciáival, ahogyan azt pl. a delphii jóshelyen gyakorolták: Egy démoni médiumot, Phythiát, felszálló füsttel transzba hozták és ő

rejtélyes, artikulálatlan hangokat adott ki, egyfajta démoni nyelveken szólást produkált. Ezt a „szellem inspirálta” üzenetet aztán egy próféta érthető nyelven magyarázta, amelynek során a „magyarázat” nem volt szó szerinti fordítás, hanem a „nyelveken szolt üzenet” szabad értelmezése. Ezek a pogány gyakorlatok nagyon távol állnak a bibliai próféciától, ami egy közvetlen, világos a Szent Szellem által irányított beszéd.

Fernand Legrand egyszer próbaképpen felvett magnószalagra egy skót kiejtéssel elmondott Miatyánkot, és két pünkösdi, nyelveken szolt üzenetet, és más pünkösdieket megkért ezek „magyarázatára”. A Miatyánkot nemcsak egy bátorító üzenetté változtatták, hanem a nyelveken szolt üzenet „magyarázata” teljesen eltért az eredeti (szintén felvett) magyarázattól. Legrand beszámol egy misszionáriusról is, aki az egyik istentiszteleten valamelyik afrikai nyelven mondott el egy hálaadó imádságot, amire egy gyülekezeti tag, abban a hiedelemben, hogy nyelveken szólást hallott, „magyarázatot” szolgáltatott hozzá, aminek az imádság tartalmához természetesen semmi köze sem volt. A karizmatikus nyelveken szólás „magyarázata” vagy lelkes önámításon, vagy megtévesztő, hamis inspiráción nyugszik; teljesen más, mint a nyelveken szólásnak a Biblia által megkívánt fordítása.

B) A KARIZMATIKUS NYELVEKEN SZÓLÁS VALAMILYEN MEGTÉVESZTŐ SZELLEMTŐL SZÁRMAZIK

Ha eleget akarunk tenni Isten parancsolatának: „**Vizsgáljátok meg a szellemeket, hogy azok az Istentől valók-e**” (1Jn 4,1), abból kell kiindulnunk, hogy a valóságos Szent Szellem teljességgel és mindenben ahhoz tartja magát, amit Igéjében leírt; mint az igazság Szelleme, soha sem fog a Szentírással ellentmondásban cselekedni. Ezzel szemben egy megtévesztő, hamis szellem arról ismerhető meg, – noha a csalás céljából, bibliai mázat tud adni magának – végül is megsérti Isten Igéjét.

E mérték szerint azt kell mondanunk, hogy a karizmatikus nyelveken szólás, alapvetően más, mint az, amiről a Szentírás tanúskodik. Eredete végül is egy hamis szellemű megtévesztés; nem Isten kegyelmi ajándéka, hanem démoni hamisítás.

Emellett egyedi esetben előfordulhat, hogy a nyelveken szólás egyszerűen lelki eredetű, értelmetlen fecsegés, mely a lélekben támadt, talán annak a kívánságnak a következtében, hogy szintén „odatartozzon”. *Nekünk azonban abból kell kiindulnunk, hogy sokszorosan megtévesztő szellemek, a karizmatikus hívők nyelvét arra használják, hogy démoni inspirációjú üzeneteket, káromlásokat, sőt Sátán-imádatot fejezzenek ki.* Ha az Ellenség, annyi befolyást gyakorolt hívőkre, hogy megnyissák magukat egy hamis szellemnek, biztosan nem mulasztják el annak lehetőségét, hogy az Úr nevét káromolják, gyalázzák, és eleget tegyenek legsürgetőbb kívánságának (vö. **Mt 4,9; 1Kor 12,3**).

Ezzel kapcsolatban komoly figyelmeztetést kell megfogalmaznunk mindazok felé, akik könnyelműen megnyitják magukat a pünkösdi-karizmatikus szellemnek! Újra meg újra bebizonyosodik, hogy ritka nyelveket ismerő hívők, pünkösdi összejöveteleken nyelveken szólást hallottak, melyek káromlásokat és Sátán-imádatot tartalmaztak.

Az nem ellenérv, hogy pünkösdista oldalról, ellentétes élményekről beszélnek, amelyek során, a nyelveken szólás istendicsőítést tartalmazott. Még ha feltételezi is az ember, hogy ezek a példák igazak, az ellenség megtévesztő taktikáján is alapulhatnak, aki képes teljes mértékben isteni és jó dolgot utánozni, hogy megtévesztése áldozatait biztonságérzetbe ringassa. Érdekes lenne, ha egyszer meg lehetne állapítani, hány karizmatikusnak volt már az a gondolata, hogy a nyelveken szóláskor kimondhatnak káromlásokat, és azt „az ördög támadásaként” félreseperték – a szerző mindenestre tanúsítani tudja, hogy Isten Szelleme ilyen módon intette, és akkor nem akart hallgatni rá.

C) A CSÁBÍTÓ MISZTIKUS CSALÉTKÉ ÉS ISTEN TISZTA IGÉJE

A nyelveken szólás élénk színekkel festett, feltételezett csodatevő hatása ügyes csábító eszköz, amellyel az Ellenség bizonytalan, vagy kísértésbe jutott keresztyéneket arra akar rávenni, hogy megnyissák magukat az ő kísértése szellemének. Valóban csábító dolog, egy felkínált eszközt kapni, ami állítólag mindig, automatikusan és ezzel végül is mágikus módon jó közérzetet, épülést és erőt tud támasztani. Az érthetetlen nyelvek dadogása egyfajta „mantra” lesz, egy technika, aminek célja, hogy szellemi hatásokat hívjon elő.

Mindez teljes ellentétben áll Isten lényével és cselekvésével. Isten az Igében (a logoszban) jelentette ki magát, Jézus Krisztusban, az Ő Fiában, aki által szolt az emberekhez. Ő Krisztusban minden szellemi áldással megáldott bennünket a mennyekben.

Ezt az áldást azonban, sohasem mágikus cselekvések és hitbeli technikák által nyerjük el. Istennél nincs semmi, ami automatikus. Az Ő minden áldása kegyelem, odafentről való jó ajándék, amit az Atya szabad akarata szerint ad gyermekeinek. Az igazi épülés ezért mindig az Atyához fűződő, a szeretet és engedelmisség által meghatározott hit- és bizalomkapcsolat által történik. Isten élő és erős Igéje, Isten legfontosabb kegyelmi ajándéka a mi épülésünkre (Csel 20,32). Ez a tiszta, érthető, hétszer megtisztított Ige (Zsolt 12,7) azonban nem automatikusan hat, hanem csak olyan mértékben, ahogyan mi, alázatos, engedelmes szívvel elfogadjuk és a szellemi járásban meg is éljük.

Ha még egyszer magunk elé idézzük az **Ézs 28** komoly szavait a tántorgó prófétákról és a megittasodott papokról, akkor nem tudunk szabadulni attól a benyomástól, hogy ez a szent ítélet kifejezése Isten házán, amikor a 20. században emberek Jézus Krisztus nevében támolyogva és szellemileg ittasan, révületben érthetetlen szavakat mondogatnak csak úgy maguknak. *Ha Isten megengedi, hogy ma, a hanyatlás és félrevezetés idején, a keresztyénségben érthetetlen, ellenséges nyelvek lépnek fel, akkor ez ítéletet jelent, és azért történik, mert az emberek nem akartak Isten tiszta, érthető beszédére hallgatni.*

Isten igazi gyermekének nincs szüksége a karizmatikus nyelveken szólás meghamisított adományára; vannak drága forrásai az igazi szellemi épülésre: a Jézus Krisztussal, és az Atyával való bensőséges közösség a Szent Szellem által, a növekedés a Krisztus megismerésében, Isten Igéje, és a hívők Szellem által létrehozott közössége. Végül az Úr Jézus

Krisztus az, az Ő teljességében, Aki mindent megad nekünk, amire szükségünk van, Aki minden a számunkra, Aki épít a teljes érettségig, és ezáltal megtestesül bennünk.

A könyv németül „Das charismatische »Zungenreden«
und das biblische Sprachenreden“ – címmel jelent meg
Kiadó: ESRA – Schriftendienst
D–71209 Leonberg, Postfach 1910

A kiadásért felel: Nánássy Csaba
H–1221 Budapest, Arany János u. 139.
EZSDRÁS IRATMISSZIÓ
2005. június